

„Η ΚΡΑΥΓΗ“

ΤΟΥ ΕΚΠΝΕΟΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

Εκδομένη κατά Κυριακήν

ὑπὸ Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΣΤΗΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ ΔΟΣΙΣ	5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ ΔΟΣΙΣ	10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ ΔΟΣΙΣ	5
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ ΔΟΣΙΣ	5
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΕΙΤΑ 10	
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΗΜΗΣΕΙΣ	
Εν τῇ Β' Σελίδι: 1 στήλη 1 —	
» » Δ' » » » » 0.80	
» » Ε' » » » » 0.50	
» » Ζ' » » » » 0.30	
» » Η' » » » » 0.25	

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οἱ πλεον τῶν 10 στήλων. — Δρ. 10 —
Χρονόματι καὶ δημοσιεύματα
προσληρόντως

Ἰανουάριος ἡμέρας 31

23

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΒΙΒΛΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Ἐπὶ τῶν οἱ ἀποκαταστάσεων: — Τὸ
τόσον καταλήγει τὸν ἀποκαταστάσεων ζήτη
μα τῆς ἐπὶ τῶν ἀποκαταστάσεων, ἐπα
νέχεται ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν μετὰ τὴν πειράματα
τοῦ δόκτορος Κουλιάρου, καθήκοντος τῆς φυσιο
λογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Τόμας. Τὰ
πειράματα γινόμενα ἐπὶ τῶν ἰχθύων ἀπέδειξαν
ὅτι ἐν τοῖς ἰχθύσι ἡ κεφαλὴ ἐξοικονομεῖ νὰ τῇ
μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῆς ἐκ τοῦ τραχήλου. Εἰς
γὰρ τὸν (κοινὸν γολόβ), ἐπὶ παραδείγματι, ἐκπῆ
εἰς δύο μέρη, τὸ ἐν περιλαμβανόν τὴν κεφαλὴν
καὶ τὴν καρδίαν, τὸ ἄλλο τὸ ὑπόλοιπον τοῦ σώ
ματος μετὰ τῆς οὐρᾶς. Μετὰ τὴν ἀνάστασιν οπα
σμοδικὰ τὰ δύο μέρη κατέστησαν ἀδρανὴ καὶ
ἀνέβησαν οὕτω ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας. Κατόπιν
ἐρρίθη ἐντὸς τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀγγείων τε
χνικὸς ὑγρὸς συγκείμενος κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ
αἵματος. Τότε συνέβη ἐν φαινόμενον ὁποῦτος ἐ
κτασθῇ ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ μέρος τοῦ κορμοῦ, ὁ
περ συνενώνοντες ἐνεργηθῆσαν καὶ ἤρσαν νὰ
ἀναστῶσι. Ἐφαρμόσθη ἐπὶ τῶν τοιωμάτων
τῆς καρδίας τὸν παρατηρητικὸν ὄργανον τοῦ Μαρ
σὲ, ἐσημειώθη ἐπὶ τοῦ χρόνου μία χωρὶς ὁ
μοία ἀπὸς ἐκείνην, τὴν ὅτιαν χαράσσουσιν αἱ
οὐροὶ τῆς καρδίας ἐνδὺ ζῶντος ἰχθύος... καὶ
ἀπὸ τούτου. Ἐπειτα, τὰ βράδια ἤρσαν νὰ λειτουργή
σῃ, νὰ ἐκδοθῇ καὶ ταπεινῶνται ἀλλήλοδιαδο
χῶς ἀναπνέουσιν ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς ἰχθύς, οἵτινες
ἀναπνέουσιν ἐν τῷ ὕδατι. Ἐάν, ἀπὸ τῆς εἰσαγω
γῆς τοῦ ὁροῦ ἐλαμβάνοντο φρονεῖς νὰ χωρισθῇ
τὸ κρανίον τοῦ ἰχθύος, εἰς τρεῖς ὅστε νὰ ἀπο
καλυφθῇ ὁ ἐγκέφαλος, ὑπεστηρίζοντο, ὅτι τοῦτο δὲ
εἶχε ἐξ ολοκλήρου ἀναλάβῃ πάσας τὰς φαινομενι

κότητας τῆς ζωῆς. Ἐάν ἐσταθεῖ ἡ εἰσαγωγή
τοῦ ὁροῦ, ὁ ἰχθύς δὲ ἀπέθανε διὰ δευτέραν
φορὰν. Ἡ καρδία δύνανται νὰ ἀλλοιῇ ἐπὶ ἀλλοίω
σιν ἡμέρας, ὅταν ἀρδεύεται πάντοτε ὑπὸ τοῦ
ὁροῦ καὶ ἂν ἴσθαι τοῦ ἐγκέφαλου τοῦ ὁποῦ
ἡ ἀνάστασις δὲν διαφέρει περισσότερο τῶν δύο ἢ
τριῶν ὥρων. Αἱ παρατηρήσεις αὗται ἀνεκρινόμε
σαν παρὰ τοῦ καθηγητοῦ Κουλιάρου εἰς τὸ Συ
νέδριον τῆς φυσιολογίας, ὅπου ἐγένετο ἐν Ἰουλί
ῳ, καὶ δὲ ἀνακαταγράψαν ἐπὶ τελεσιτέλειον
ζῶον.

Ἡ τῶν ἀφωμάτων διὰ τὴν ἐκείνην. — Ἀπὸ
τοῦ Π' αἰῶνος εὐρεῖται, ὅτι αἱ γυναῖκες ἤσαν
μετ' ἐνδοσκαποῦ τὰ κοσμήματα καὶ τὰ ἱμάτια.
Αὐτὰ ἐφάρμοζον μετ' ἐκείνων σακεῖα ἐξ ὀφ
θαλμοῦ, διὰ τὴν ἀφωμάτων, καὶ τοὶ δὲν εἶχον
παρασκευασθῇ ἐπὶ τὴν ἀφωμάτων. Καρδίας ὁ Ε', διὰ
ταῦτα νὰ φαντασθῶν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐα
γγέλιου, τριαντάφυλλα καὶ κρίνους, τὸν χρυσὸν
οὖσι διὰ τὴν κατεργασίαν τῶν ἐργασμάτων αὐ
τῶν. Καρδίας ὁ Π' καὶ Ἀδελφότης τῶν Μεδίτων
εἶχον τοὺς μισθούς τῶν καὶ αἱ βασιλεῖς Καρ
δίας τοῦ Θ' καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Γ' ἀπὸ τῆς βασι
λεῖας ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ἀφωμάτων. Ἡ παραγωγή τῶν ἀφωμάτων εἶχε κατὰ τὴν με
τὰ τὴν πολυπλοκότητα. Ὁ Βυζαντινὸς μὲν διηγεῖ
ται περὶ τοῦ μαρκιστοῦ Ἀνδρόνικου δὲλ. Βάστο,
ὅπως ἀφωμάτιζε καὶ αὐτὰ τὰ ἐξέτετα τὸν ἑ
κτον. Μόνον μετὰ τὸν θάνατον Ἀνδρόνικου τοῦ
ΙΣΤ', τὰ ἀφωμάτια ἔχον τὴν μεγάλην σπουδαί
τητα μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀναστήσεως. Καὶ
τοῦτο προέβλεπε ἐκ τοῦ γεγονότος, καθ' ὃ ὁ βασι
λεὺς δὲν ἐπὶ εἶχε ἀφωμάτια πλέον πρὸς τὸ τέλος
τῆς ζωῆς τοῦ, διὰ τὸν ὅτι εἶχε μεγάλην
κατάστασιν αὐτῶν. Ἡ πρὸς τὰ ἀφωμάτια ἀπέ
χεται κατὰ τὴν τοῦ ἀφωμάτων ἐκδοτὴ καὶ ἡ ἀφωμάτια
σα Παλαιὰ κατεργασία νὰ ἀποδοῖται αὐτῇς χί
λια εἰδη ἀφωμάτων. Αὐτὴ ἰσχυρὸν ὅτι ἡ
χορὴ τῶν εἶχε βλάψει τὴν ὑγίαν τῆς διακρίσεως
δὲ Βασιλῆ, καὶ κατ' αὐτὴν ἡ Ἀδελφότης δὲ εἶχε δι
ληθησασθῇ διὰ τῶν ἀφωμάτων ἀφωμάτων.
Κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα αἱ Ἰνδία καὶ ἡ Ἀμερική
παρουσίασαν τὰ ἀφωμάτια εἰς τὴν Εὐρώπην.
Μετὰ τὴν βασιλείαν Εὐαγγέλιου τοῦ Γ', οἱ ἄνθρωποι
συνήγαγον εἰς τὴν φανταστικὴν καὶ τὴν
μαλθακότητα πρὸς τὰς γυναῖκες καὶ ἐν αὐτῇ
ἐνεργηθῶν μικρὰ σακεῖα ἐκ μετὰ τῆς, ἀπὸ
ἀφωμάτων εἰς τὰς ἀφωμάτων τῶν καὶ διὰ νὰ
θεραπεύσῃ τὰς τυχόν ἐλλείψεις τῶν γυναικῶν
τῶν, οἱ νεαροὶ κύριοι αὐτοὶ ἐκτελεζόμενοι, ἐ
καλύπτοντο ὑπὸ τὰ μέρη, τὰ κοσμητικὰ καὶ τὰ ἀ
φωματικάς. Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐ
θεωροῦντο τὰ ἀφωμάτια ὡς ἀφωματικά κατὰ
τῶν μεταδοτικῶν ἀσθενειῶν, καὶ ὁ μύθος, καὶ τὸ
ἡλεκτρον ἐκρίνοντο τότε εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν.

Ἡ καταγωγή τοῦ καθόλου. — Δὲν εἶνε γνω
στὸν ἀναγνώστην πότε ἐτέθη εἰς χρῆσιν, διὰ πρῶ
την φορὰν, τὸ μαγικὸν ποτὶν, τὸ τόσον κοινὸν
σημεῖον. Ἡ ἱστορία δὲν κἀνεν περὶ τούτου νύ
ξιν, εἰρη κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα, ἡ καλλίτερη τῇ
875, ὅποτε εἰς ἱατρὸς ἀρὰν ἀναφέρει, ὅτι ὁ καρ
πὸς εἶνε φυτὸν τῆς πατρίδος τοῦ. Καὶ ὅπως οἱ
Εὐρωπαῖοι κατὰ τὰ χρονικά εὐρον ἐν Ἀραβίᾳ
καλλιεργούμενον τὸ φυτὸν τοῦ καρπὸ καὶ ἐκ τῆς

χώρας ἐκείνης κατόπιν ἐγένετο ἡ προμήθεια αὐ
τοῦ δι' ἡς ἐγενικεύθη ἡ χρῆσις τοῦ. Τὸ πρῶτον
καρφεῖον ἠρξίσθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ
μόνον οἱ Ὀλλανδοὶ καὶ οἱ Ἀγγλοὶ μετὰ ποικί
λας καὶ ματαίας ἀποπειρας, κατόρθωσαν νὰ με
τατερεώσωσιν τὸν καρπὸν εἰς Βαταβίαν εἰς τὴν
Γουάιν, εἰς τὴν νήσον τῆς Ἰάβας κλπ. Τὸ πρῶ
τον καρφεῖον ἐν Ἰταλίᾳ ἠρξίσθη εἰς τὸ Τουρί
νον ὅπουθεν εἶτα ἡ χρῆσις διεδόθη εὐκόλως, ὅς
εἶχε συμβῇ ἤδη ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ. Λείψανα
τῆς τοῦ παλαιότερου αἰῶνος ἐνδομύου τὰ
πρῶτα καρφεῖα, τὰ ἀνοικθῆναι εἰς τὸ Μιλάνον,
ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ Παλαῶς Ἰδρυοποιείου, τοῦ
Γερβασίου καὶ ἐπὶ τὸ Κοπέρτο δὲ Φιτίνι. Εἰς
τὴν Ρώμην τὸ ἀρχαιότερον καρφεῖον, ἦτο τὸ
οὗτο λεγόμενον «Καρφεῖον τοῦ Ἐντοῦ», ἀπέ
ναντι τοῦ μεγάρου Σάορα, ἐνθα νῦν ὁ Οἶκος τῆς
Οἰκονομίας, ἀπὸ ἐκείνης τῇ 1861, ἐνθ' εἰσὶ
εἰς ἀνοικτὰ καὶ ἐκεῖνο τοῦ Ἑλλαντοῦ καὶ ἐκεῖνο
τῶν Κέντων Οἶκον, τὰ ὅποια ἐπὶ τὴν οὐρανὴν
τῶν ὁρίων τοῦ χρόνου. Μετὰ τὸν ἀρχαιότερον
καρφεῖον ἀνοικτὸν εἶνε τὸ Καρφεῖον Προ
κοπίου ἀνοικθῆναι εἰς Παρίσιον, ἐπὶ τοῦ Σακεῦ
Προκοπίου Κουστῆλη ἀπέναντι τῆς Γαλλικῆς
Κωμωδίας, καὶ τὸ ὅποσον ἐσυνάετο ὑπὸ τοῦ
Μουσσῶ, Φανταῖλλα, Λεδερῶ, Βολταίρου, Ριχε
λιέ, Ναπολέοντος καὶ ἄλλων. Κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα
εἰς τὴν μὲν πλάτειαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου ἐνοῦ
Βενετίας, ὑπῆρχον ὑπὸ τῆς Κατοικίας τῶν δημο
σίων ἐπιτρόπων δὲκα Καρφεῖα.

Ἐνεκ πληθώρας ἄλλης φιλολο
γικῆς ὕλης, ἀνοικθῆναι εἰς τὸ
ἐπόμενον φύλλον τῆς ὑμῶν
συνεχίει τῆς «Τέχνης καὶ Ἀρχαι
λογίας» καὶ τοῦ «Ἀρχαίου τοῦ
Ἑλληνισμοῦ».

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΧΡΗΣ ΤΟΥ ΒΑΡΙΑ ΤΖΑΚΙΣΙΑ
(ΠΡΑΚΤΟΡΙΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ)
Νεωστὶ ἰδρυθὲν καὶ τελευταῖος ἀνα
καινισθὲν καὶ πλουτισθὲν τελείως
ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ
92 — Ὅδος Κανακίρη — 92.
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
Ἐφημερίδας, περιοδικὰ, βιβλία
ἐντυπα, Γραφεῖων, Ἐτασιῶν κλπ.
ΚΑΛΙΣΤΟΧΕΙΑ, ΤΑΧΥΤΗΣ, ΕΥΘΥΝΕΙΑ

Θ. Π. ΒΑΡΖΑΝΗ

ΓΑΛΛΙΚΟΝ & ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΜΕΓΑ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ἀριθ. Τηλεφώνου 130 — ὁδὸς ἀνεξαρτησίας ἀριθ. 13

Τὸ Βιβλιοπωλεῖον ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ εἶνε τὸ μόνον τέ
λειον ἐν Πάτραις.

Προκηρύσσεται καθ' ἑκάστην ἀπ' εὐθείας ἐξ Εὐρώπης πληθὺς ΕΦΗ
ΜΕΡΙΔΩΝ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ καὶ Ο.ΤΙ ΝΕΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ
ἐκδίδεται.

Παρεκλαμβάνει τὴν Παγκόσμιον φιλολογίαν
Ἐκτελεῖ περὶ γυμνασίου καὶ βουλῆς τῶν Βιβλιοφίλων.

ΕΤΟΣ Α'

ΛΕΠΤΑ 10

— 23 Ἰανουαρίου 1911

— 8 ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΡΙΘ. 35

ΚΡΑΥΓΗ

ΤΟΥ ΕΚΠΝΕΟΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

ΚΑΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΥΠΟ Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΣΤΗΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ ΔΟΣΙΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ ΔΟΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ ΔΟΣΙΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ ΔΟΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ ΔΟΣΙΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ ΔΟΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΟΚΛΑΠΛΑΘΙΩΤΗΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ἦνας ἀνώτερος ἀξιωματικὸς ἐκ τῶν
μύλων ἀποκαταστάσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ
στρατοῦ καὶ πύλην ὑπουργὸς τῶν Στρα
τιωτικῶν ὁ συνταγματάρχης κ. Λαπαθι
στής συνέλεξε, ἐκράτησε, καὶ ἐπὶ αὐ
τῶν ἀπομνημονίων, ὑπεδέχθη εἰς ἀνά
κτισιν. Μετὰ τοῦ κ. Λαπαθιστοῦ συνέ
λεξαν καὶ τινες ὑπαξιωματικοί.

Τὸ γεγονός τῆς συλλήψεως ταύτης ἐ
τράξε τὴν κοινωνίαν καὶ πάντες διερώ
τον νὰ ἀναύρουν τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης
δικαστικῆς ἐνεργείας τῆς στρατιωτικῆς
ἀρχῆς.

Ἐπρόκειτο ἄρα περὶ συνωμοσίας;
Ἡ λέξις αὕτη διήλθεν ἀπὸ τὸ πνεῦμα μι
κρὸν καὶ μεγάλων ἀποικίων καὶ μεμορ
φομένων. Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἡ Κυβερνή
σις ἐνήργησε τὴν σύλληψιν τῶν ἐδικαιο
λόγη τὰς εἰκασίας τῆς κοινωνίας. Ἀπὸ
ἡμερῶν ὅργανα τῆς ἀρχῆς μετρημίσμε
να κατεσκόπων τὸν οἶκον τοῦ Συνταγμα
τάρχου διὰ νὰ βλέπουν τίνες εἰσέρχονται
καὶ ἐξέρχονται. Ὅταν δὲ ἡ ἐξουσία ἐνε
ργῇ οὕτω πάντως ὑπάρχει ὑπόνοια συνω
μοσίας. Ἐπειτα διὰ νὰ ἐνεργήσουν τὴν
σύλληψιν ἐπολιόρκησαν τὴν οἰκίαν μετὰ
ταχύτητος καὶ ἐργαστοποίησαν εἰς τὸν
Συνταγματάρχην, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς
ἐκείνης εἶνε ὑπὸ κράτησιν. Ἐπειτα ἐνήρ
γησαν ἄνευ ἐντάλματος ἐπὶ παραβάσει συν
ταγματικῆς διατάξεως. Ἐπομένως ἐνήρ
γησαν, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος
ἐπ' αὐτοφρόνῃ.

Διὰ τὸν λόγον ἀκόμη τοῦτον εὐλόγως
ὕπεθεσαν ἡ κοινωνία, ὅτι πρόκειται περὶ
ἐγκλήματος κατὰ τῶν καθεστῶτων.

Ἡ ἀνάγκη οὐδὲν περὶ συνωμοσίας
ἀνεκάλυψεν. Ἀνεκάλυψεν ὅμως, ὅτι οἱ
ὑπαξιωματικοὶ ἀποκλεισθέντες ἐκ τῆς

Σχολῆς τῶν ὑπαξιωματικῶν ἔχουσιν
συμβουλὴν νομικὴν ἀπὸ τὸν κ. Λαπαθισ
τήν, πῶς ἴδοντο νὰ ἐπιτύχουν τὴν εἰς
τὴν Σχολὴν εἰσαγωγὴν τῶν.

Οἱ Λαπαθιστῆς δὲ ἀπὸ εἰς γνῶσιν
τῆς στρατιωτικῆς νομοθεσίας. Εἰς τὰ
στρατιωτικὰ ἀπομνημονία ἐκ τῶν
ρος κατηγορουμένων ἀξιωματικῶν καὶ
στρατιωτῶν καὶ ὁμιλεῖ εὐφραδῶς καὶ
μετὰ βαθείας γνώσεως τῶν νόμων. Ἐπα
ράδοξον ἂν ὑπαξιωματικοὶ ἐξήτουν μίαν
γνώμην ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἀπὸ ἀ
ξιωματικῶν κατατρίφοντα τὸν βίον τοῦ
εἰς τὴν μελέτην τῆς στρατιωτικῆς νομο
θεσίας;

Ἀλλὰ λέγουσιν, ὅτι τοιοῦτος συγχρωτι
σμὸς κατωτέρων μετ' ἀνωτέρων ἀξιωμα
τικῶν ἀντίκειται εἰς τοὺς περὶ παιθαρχίας
κανονισμοὺς.

Ἀγνοοῦμεν τὰ περὶ παιθαρχίας κρα
τοῦνται. Ἐπιδιοικητικῶν μάλιστα τυπι
κῶς τὴν Κυβερνητικὴν ἐνέργειαν, καὶ
τὴν πολιτικὴν τοῦ οἴκου καὶ τὴν ταχύ
τητα τῆς συλλήψεως, μόνον ἂν ἡ ἀρχὴ
ἐπέθετο ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀδικήματος
ἀφορῶντος τὴν πολιτείαν.

Ἀλλὰ προκειμένου περὶ πράξεως ἀ
πλῶς ἀντιπαιθαρχικῆς καὶ ἰδίως περὶ ἀν
ταλλαγῆς γνώμων μετὰ ἀνωτέρου καὶ
κατωτέρου ἐπὶ ζητήματος προσωπικοῦ
συμφέροντος, δὲν παραδεχόμεθα τὴν Κυ
βερνητικὴν ἐνέργειαν ὡς πρέπουσαν καὶ
ὀφείμην εἰς τὴν πολιτείαν.

Ἄν ἡ Κυβερνήσις ἐπίστευεν, καὶ ὡς
φαίνεται τὸ ἐπίστευεν, ὅτι πρόκειται περὶ
συνωμοσίας, ἡ πίστις αὕτη τὴν προδίδε
ὡς ἀγνοοῦσαν τὰς μεθόδους τῶν συνωμο
τῶν. Δὲν συνέρχονται οὗτοι ὑπὸ τὰς ὕψεις
τῶν δικαστῶν, ἐν τῇ φωτὶ τοῦ ἡλίου διὰ

νὰ τοὺς βλέπουν οἱ κ. κ. μετρημίσμενοι
τῆς ἐξουσίας. Συνέρχονται μὲ ὅλην τὴν
δυνατὴν προφύλαξιν καὶ χωρὶς νὰ ἔχουν
πρὸς τὸν κέντρον. Πότε εἶπα καὶ πότε ε
καὶ καὶ πάντως εἰς αἰῶνα ἀνυπότακτοι
καὶ ἐντὶς οὐρανοῦ.

Γνωρίζομεν ὅλην τὴν συνωμοτικὴν ἱ
στορίαν καὶ τοὺς συνωμοτὰς κατὰ τὸν Ὀ
θωνα. Ἰκοῦσμεν τότε τὰς μεθόδους
τῶν τῶν ἐνεργειῶν τῶν, τὰς συγκεντρώ
σεις τῶν, τὰς προφυλάξεις τῶν. Ἀπὸ το
ῦτο, ἡτὸς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ ἡ
κατὰ τοῦ Ὀθωνος ἀντίδρασις ἤρξατο λαμ
βάνουσα ἔξω χαρακτηριστῆρα, δὲν ἐλείπον
συνωμοτὰς πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί.
Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν περιφημῶν Σια
δικῶν ἡ συνωμοσία ἐσυστηματοποιεῖται
καὶ οἱ συνωμοτὰς ἐπολλαπλασιάζονται. Ὅ
ποτε διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Κ. Δη
μητριάδης κατόπιν πληρεξουσίου καὶ βου
λευτῆς Χαλκίδος, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν
Ὀθωνα καὶ τῷ εἶπε:

Μεγαλειότατε. Ὡς ἐκ τοῦ ἀξιωματικῆς
μου ἀναστρεφόμενος μετ' ὅλων τῶν κοι
νωνικῶν στρωμάτων, βλέπω ἐν ῥαῖμα ἐγ
κούμενον κατὰ τῆς δυναστείας Γνωρίζω
πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν πολιτικῶν καὶ
στρατιωτικῶν. Ὁ Ὀθὼν κινδυνεύει, ἐ
νεργήσατε.

Ὁ Βασιλεὺς Ὀθων ἤκουσε μετὰ προ
σοχῆς τοὺς λόγους τοῦ Διευθυντοῦ τῆς
Ἀστυνομίας, ἀλλὰ δὲν προσέβη εἰς οὐδὲν
κίνημα.

Μετὰ τὴν ἀναρξίαν τῆς Ναυπλιακῆς ἐ
παναστάσεως τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1862
οἱ ἐν Ἀθήναις συνωμοτὰς ἦσαν γνωστοί.
Ἡ ἐξουσία ἀκόμη ἦτο διστακτικὴ. Μό
νον κατὰ Φεβρουάριον προσέβη εἰς τὴν
σύλληψιν τοῦ Ε. Δεληγεωργίου, τοῦ Καλ
λιφωρνὰ τοῦ Καλλιπέρη. Ἐπετίθει δὲ
ὄχι ἐπιδικαστικῶς τὰς οἰκίας ἄλλων συνω
μοτῶν.

Ἀς συγκρίνουν τώρα τὴν ἐπὶ Ὀθωνος
ἐνεργειαν ἀπέναντι συνωμοτῶν ἀνεγνωρί

στόλου. Το θέαμα τούτο της εποικιστικής διαφοράς, έδρασε τόν ζήλον της κοινωνίας. Οι έθνοι έπαισαν ή ανεπαρκούντο ως οι διακτοντες εις τόν αϊθέρα. Είς τας επιμονάς ενεργείας της επιτοχής μόλις ή Κυβέρνησις έπέβαλε μί ράν συνδρομήν εις τούς Λήμους.

Τό έλαιον και ό σπινθήρ έλειπον από την καρδίαν της επισήμου Ελλάδος. Οδδ ήτο ανάγκη μεγάλου προφητικού πνεύματος διά να προείπη ότι οι λαοί θα άνεγερθούν εκ του τάφου εις την πολιτικήν ζωήν και ή Ελλάς θα μένη άδρανής, νεκρά, άνευ ανεμίας έθνικής, επιλήμων της ιδέας, ή όποία την ένέπνευε επί πεντακόσια έτη δουλείας, αναισθητός πρὸς την ιστορικήν της αποστολήν.

Μετά την άνοδον εις την άρχήν του κ. Ζαΐμη και την πολιτικήν ομαλότητα ό Βασιλεύς άπεράσισε να περιέλθη την Πελοπόννησον και να ίδη εκ του συνεγγυς τους λαούς, οι όποιοι εκί μίαν τριετίαν διήσαν εν μέσω άγωνίας και έλπίδων, εν μέσω διωκτικής άναρχίας και τοις όποιους θα έπεβαίνε το οικονομικόν βάραθρον, το όποιον ήνοιξεν ό τριετής της Κρήτης άγών. Το σύστημα τών επιτοχών τούτων ήκολούθησεν ό Βασιλεύς μετά ταύτα εις πάσαν έθνικήν συμφοράν. 'Ητο και αυτό μία πολιτική, ή όποία αυτή τοιούτοιον εύρισκε την άκριβή της εφαρμογήν.

Η ύποδοχή του Βασιλέως εν Κιάτω της Κορινθίας υπήρξεν πανηγυρική, και ή προσφώνισις του Πατριούκ εις ένδεικτική της πνευματικής καταστάσεως πολλών Έλλήνων.

Απεκάλυψε τόν Βασιλέα **είρηνοφύρον άγγελον της Ελλάδος, είρηνοφύρον Βασιλέα.**

Ο Πατριούκς έλησμόνει, ότι επί τρία έτη ή Κρήτη και ή Ελλάς **έχουν τή έντερά των έντός της κοιλίας** κατά την άλησμόνητον έκφρασιν του Ε. Δεληγεώργη.

Ο Πατριούκς έλησμόνει, ότι από της 21ης Νοεμβρίου 1868 ότε ό Χόρβατ έπολιοκήσεν την Σύρον, ή Ελλάς διέτρεχε τόν κίνδυνον του πολέμου, ή δέ Κυβέρνησις Βούλγαρο-Έξολοκισθεί άπολαύουσα του Στέμματος την έμπιστος ήγη.

Ο Πατριούκς έλησμόνει, ότι ή Κυβέρνησις Βούλγαρη εν τη Βουλή έψηφισεν 100 έκατομμυρίων δάνειον πρὸς πόλεμον, ένω συγχρόνως έστειλε τόν άτιμοδρόμον «**Έλλάς**» ίνα καταναυμαγήση τόν Τουρκικόν στόλον πρὸς τή Σύρον.

Ο Πατριούκς έλησμόνει, ότι εν Παρισίαις συνήλθε Συνδιάσκεψις, ή όποία έπέβαλε την ειρήνην εις την Ελλάδα και την Τουρκίαν.

Αν αυτά τα γεγονότα είχαν όπ' όθιν του ό Πατριούκς θα περιέστελε της φαντασίας του τα πτερά και της γλώσσης την άκρυσιν. Τού Πατριούκ ή θέσις ήτο να διεργινεύση τών ψυχικών άλλος τών επαρχιών διά την έθνικήν ταπεινότητα και την επιτακτικήν ανάγκην της άγανακτήσεως τών Έθνικών δυνάμεων. Οι είρηνοφύροι ήγίτορες, οι είρηνοφύροι άγγελοι και Βασιλείς υπό τοιαύτας περιστάσεις ήσαν λέξεις άνευ έννοίας ένδεικνύουσαι μόνον πολιτικήν έπιπολαιότητα.

Όταν οι Βασιλείς συναντούν τοις Λαούς και οι Λαοί τοις Βασιλείς, οι προσφωνήσεις είναι το εξαγόμενον της έννοίας, την όποιαν φέρουν οι περιστάσεις και τα γεγονότα. Το τέλος της Κρητικής επανάστασεως και του Χόρβατ πασά ή πρό της Σύρον έμφανίσις, ή τελεία της Ελλάδος απορήμωνσις, ήσαν σταθμοί πρὸς νέας σκέψεις και πρὸς νέαν ζωήν διά να αντιμετώπισή ή Ελλάς τούς κινδύνους, οι όποιοι έμελλον μεταγενεσιώως να αναφανούν περί της Έλ-

λάδος. Έκείνο, το όποιον είπεν ό Κομμουνιστής τόν Νοεμβρίον του 1867, ότι ή **Έλλάς πρέπει να σκεφθῇ τί δύναται να πράξη**, νυν διε άρπυζίζονται οι Σλαβικοί λαοί, έπρεπε να είνη ή σκέψις όλων, ή ένδελεχής μέριμνα όλων, το γενικόν πρόγραμμα όλων τών Κυβερνήσεων.

Καί τούτο δέν ήννόησαν οι Έλληνες. Έγκατέλειψαν την έσωτερικήν πολιτικήν εις τας χείρας τών εν Αθήναις Ρώσων προκτόρων. Έκτός της Αθήνης ήδρευεν ό Τατισσέφ ό Διευθυντής της Ανωτοκικής πολιτικής της Πετρούπολεως. Τό δόγμα της **μεκρός Ελλάδος** δόγμα Ρωσικόν ένέπνευε την έσωτερικήν της πολιτικήν. Καί τό δόγμα τούτο παρέλκε την στρατιωτικήν παρυσκηνήν της Ελλάδος, ως πολιτικήν άσκοπον. Δέν ήτο ανάγκη να ήιό τις προφήτης διά να προείπη, ότι ό Σλαβισμός της Βαλκανικής θα ήννοητόν, ότι μετά τόν Χόρβατ πασά, θα ήρχετο ό Σερβικός πασάς, όπως έξαιτελίση περισσότερον την Ελλάδα και τόν Έλληνισμόν. Έκινούν την Κρητικήν επανάστασιν, όταν δέν ήτο ό άσφαλτων χόρνος. Καί όμιλούν ως ό άπονευγός τών Έξωτερικών Δελγημόνων περί προασιέσεως της έθνικής τιμής και τών έθνικών συμφερόντων, όταν δέν υπήρχον τοιαύτα ζητήματα. Καί όταν ή θρασυτης τών Νεοτούρκων και του Σερβικού πασά αϊ απειλή διέσπυον τόν άρχηγόν της Ορθοδοξίας και έξηντέλιζον τόν Έλληνισμόν και την ένικήν μεγαλειότητα, ή Ελλάς δέν ήδύνατο να κινηθῇ και έλησμονεί και τιμήν και έθνικά συμφέροντα.

Τοιαύτη είναι και θα είναι ή τύχη τών λαών όταν δέν έχουν ώριμμένην κατευθυντικήν πρὸς την ιστορικήν των άποστολήν. Όταν δέν βλέπουν και δέν διδάσκονται υπό της ιστορίας, ότι υπάχθον Βασιλείς, ρέονται και αντιπροσώποι της έθνικής ιδέας και Βασιλείς, τών όποιων τα δυναστικά συμφέροντα διακινδυνεύουν εν τη έξυπνισμένης της έθνικής πολιτικής, ένω εύρισκουν την μονιμότητά των εν τη καταπολεμήσει τών έθνικών πόνων.

Τοιούτον παράδειγμα μάς παρέχει ό Βερναρδότης της Σουηδίας. Αν ήκολούθει την μεγαλειόβηλον πολιτικήν του Γουσταύου Α' δολφου, της Χριστινής και του Καρόλου ΙΒ' ό Βερναρδότης δέν θα έστερέου την δυναστείαν του. Γάλλος στρατηγός, τόν όποιον άνέδειξε Βασιλέα ή πολιτική του μεγάλου Ναπολέοντος, θα έξεθρονίζετο υπό της Ιερής συμμάχιας μετά την πτώσιν του Ναπολέοντος. Ο Βερναρδότης τόν ήννόησε. Κατέπνευε τών Σουηδών τας παραδόσεις πρὸς την μεγάλην πολιτικήν δράσιν και ή δυναστεία του διέμενε έμπεδος έντός μιας Σουηδικής μικρής, άφιλοδόξου και άνευ έξωτερικής πολιτικής.

Μετά την ύπογραφήν του πρωτοκόλλου τών Παρισίων ή Έλληνική πολιτική έστράφη εις τούς έσωτερικούς άγónας. Η μεγάλη Έλλάς έλησμονήθη, ή κατέστη ένδοτικόν της φαντασίας, το όποιον θα έξηλείφετο εις την καρδίαν της νέας γενεάς. Η αντίδρασις θα έδράζουε να επέλθῃ κατά τούς άκαμπτους νόμους της ψυχολογίας.

Καί πράγματι μετά τεσσαράκοντα έτη έδημουργήθη ή 15η Αύγουστου. Αλλ' οι Έλληνες είχαν άπομάθει την τέχνην τών μεταπολιτευμένων. Δέν έγνωρίζον πόθεν έρχονται και πού υπάχθον.

Αλλ' αν οι ιστορικοί νόμοι είναι αληθείς, μία άλλη 15η Αύγουστου θα έλθῃ. Καί αυτή θα γνωρίζῃ πόθεν έρχεται και πού υπάχθῃ.

Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΚΡΗΣ

Ο Στρατηγός Μακρής και Πρόεδρος της Συνελεύσεως απέβλεπεν εν Αθήναις και έξηντέλιζε εις την γενέτειραν πόλιν, το ένδοξον Μεσολάγγειον. Ένδοξος αυτός, ένδοξο οικογενείας, ή όποία άδ αλεπτώς, προεκινδυνεύεν ύπερ της πατρίδος, εκεί εις τόν τόπον τών ήρώων, εις τόν τόπον τών μεγάλων ανωμήτων και τών μεγάλων αίσθημάτων έπρεπε να ταχῇ. Η κήρεια του υπήρξε μεγαλοπρεπής και οι συμπόλαι του μετά βαυσιτικής συγκινήσεως προέπαιψαν την πολύτιμον σωρόν του εις την τελευταίαν της κατοικίαν.

Γίγας τδ άνάστημα, εδωκετής ως θάξ, με παρυσκηνήν έπιβλήσαν προείλκυε νέος την συμπάθειαν και πρεσβύτερος την έκτίμησιν και τόν άπειρον σεβασμόν. Γενναίος και άνδρείος, υπερέφρανος εκεί πού άρμαζε ή ευγενής ύπερηφανεία, αλλά και άπολυκώτατος, και άγροβώτατος την ψυχήν και τή ήθος. Ο λόγος του ήτο γλυκύς, ήρεμης ποδός πάντας, έλιγολόγος, αλλά και με κρίσιν βαθυτάτην, την όποιαν άνέπτυξεν ή μακροτάτη επί τών πραγμάτων πείρα. Φίλος ελλικονής και άπαθής πρὸς τούς αντίδοξοντας.

Η ψυχολογία του τόν άνεδείκνυε μίαν ύπεροχόν φυσιογνωμίαν. Η ιδέα της πατρίδος έδέσποζεν όλων τών στοχασμών του. Παρρηκλήθη την έξέλιξιν της κατά πάντα στιγμήν και έλάλει πάντοτε περί αυτής. Ηλικίαν αιώνας εις μέλλον αΐσιον, εις την δύναμιν του Έλληνισμού, και άπεγορεύετο και έδιδουμάζε πικρίας εις τας δοκιμασίας της πατρίδος.

Τα αίσθηματα ταύτα ήσαν ή συνέπεια του περιβάλλοντος, έντός του όποιου έγεννήθη, έζησεν, ήνδρώθη και έγήρασε. Όλοι οι άνθρωποι γέρουν μόνον τας έντυπώσεις τας σκέψεις και τα αίσθηματα της εποχής των. Από του παρελθόντος τίποτε δέν άρδύοντο γενναίον, τήν πρην των είναι περιβάλλον μικρών αίσθημάτων, τί δύνανται να παρουσιάσουν οι τοιοῦτοι;

Ο Μακρής ήγμισε την μεγάλην γενεάν του 21. Άνεστάρη με τας μεγάλας των πράξεις, με τήν θαυμασίαν ήρωϊσμόν των με την καρτερικότητα και την άκλόνητον πίστιν των πρὸς την θρησκείαν και την μεγάλην Πατρίδα. Νέος άνεστάρη μετά τών μεγαλειότερων πολιτικών άνδρών της πρώτης βασιλείας, μετά τών στρατηγών και ύποστρατήγων της νέας Ελλάδος, μετά τών άξιωματικών του καταρτιζόμενον τακτικῶς στρατού. Ητο ή γενεά, ή όποία έκαυχέτο, ότι τή επεβόλατο να συμπληρώτῃ τό μέγα έργον της μεγάλης Έπανάστασεως, την άνάστασιν της Βυζαντινής Αύτοκρατορίας.

Ο Μακρής και έξ οικογενειακῶν παραδόσεων και εκ τών έντυπώσεων και τών αίσθημάτων του κτήσας μεγαλοφυΐα έποχής έξυμνοῦτο και ήνδρωτο πρὸς τὰ μεγάλα και εύγενή αίσθηματα.

Η κατά του Όθωνος αντίληψις τών παρελθόντος εις τήν επανάστασιν πνεύμα. Υπόκειται ότι διά της έλλογικής έκθετηρίας ή Ελλάς θα έπραγματοποιεί τό μέγα πολιτικόν της ζείναιον.

Εις την Συνέλευσιν του 62, εισήλθεν αντιπρόσωπος του Μεσολαγγίου. Ητο λοχαγός του στρατού. Πολιτικῶς κατετάχθη εις τό κομμα τών Πεδινῶν υπό την άρχηγίαν του Βουλγαρη. Διωρίσθη Διευθυντής της Αστυνομίας κατά την πολυτάραχον έκείνην εποχήν της επανάστασεως και μεσοβασιλείας. Καί ή Διεύθυνσις του υπήρξε δεξιά και σιδερά. Το ύψηλόν του άνάστημα έπέβαλε εις τούς άτάκτους της έποχής. Ητο και αυτό μία εύμαιος ύπερ της τάξεως. Εις τας χείρας του έκράτει εν λεπτόν μαστήριον, αλλά ποίον τρομόν δέν ένένευσεν ή θέα του και μόνη.

Η έποχή του Βασιλέως Γεωργίου τόν έερίψεν εις άλλον κόσμον αίσθημάτων. Άνεκάλει την πίστιν την άσβεστον του Όθωνος πρὸς την γόλην Ελλάδα και την συνέκρινε πρὸς τήν ψυχράν άδιαφορίαν, ή όποία ήρχισε σιγάσιγά να κυριεύη τα πνεύματα της νέας γενεάς. Εν άνάθεμα μελαγχολίας έδασίλευεν εις την ψυχήν του. Όλοι οι μεγάλοι έντυπώσεις της νεότητός του, όλα τα μεγάλα αίσθηματα της θανάτου γενεάς παρήλθον πρὸς αὐτόν ως σκιά. Καί έμελαγχολεί βαθείως. Όταν άνεγίνωσκεν θρήνα σκοπύοντα την άναξοπύρσιν του πατριωτικῶ αίσθηματος και καταδεικνύοντα την μεγάλην της Ελλάδος άποστολήν, ή Μακρής άνεξωμονόετο, ή έλπίς άνεγινώσκον εν τή ψυχῇ του. Ηγάπα τούς θρηνογράφους χωρίς και να τούς γνωρίζῃ προσωπικῶς, διότι ήγάπα την ιδίαν και την Πατρίδα, την μεγάλην πατρίδα, την πατρίδα, πού ώνειρεθύσαν οι μεγάλοι δραματούργοι του 21.

Καί τόν άτυχῆ πόλεμον του 67 έβίαιε μίαν Μεσολάγγειν και ή δρόση του υπήρξεν έπιτυχής, άνακτορος της άνδρείας του και της στρατηγικής του εύφυΐας.

ΜΙΑ ΝΥΞ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΟΡΔΑΝΗΝ

Η ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ Η ΠΟΛΙΣ Η ΑΓΙΑ

Ευχاریστως μεταφέρωμεν εις τας στήλας μας μελέτην του κ. **Γ. Λαμπάκη**, καθηγητού εν τῷ Έθνικῷ μας Πανεπιστημίῳ και ιδιαιτέρως Γραμματέως της Α. Μ. της Βασιλείσεως ή μων Όλγας, ήν έρλοτέρησιν επί τῇ άναμνήσει μίς επισκέψατο του εις τούς Αγίους Τόπους.

Ο κ. Λαμπάκης, ρήτωρ εύραδής, και έμμελής γλυκύτατος και σαγγελευκώτατος, κατέχει και την τέχνην του συγγράφειν ιδιαιτέρως.

Χειρίζεται την λεπτοτέραν έκφρασιν της γλώσσης μας, και μεταδίδει σαφέστατα τας ιδέας του και τας έντυπώσεις του.

Οι άνογηγόμενοι μας, θα άπολαύσωνται την τέχνην του, μελετώντες την μελέτην του.

— Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ. — Η ΠΟΡΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΟΡΔΑΝΗΝ

Τρεις είναι οι μεγάλοι και θάνατοι πόλεις του κόσμου: Η **Ιερουσαλήμ**, έξ ής έξηλθε νόμος και λόγος. Έβάφη κάλινος άποράσεως και άνέστη ό Κόριος. Αί **Αθήναι**, ή μήτηρ της σοφίας και τών λόγων και ή **Ρώμη**, ή πατρίς τών νόμων και τών λαγώνων, δι' όν ή Ρωμαϊκή Aquila (Αετός) έξηπλώθη εις τόν κόσμον.

Τούτων κατά τοσούτον υπερέχει ή Ιερουσαλήμ όσον υπερέχει ό Οδρανέσις Βασιλεύς παντός γένθου, έφ' ό κατ' έξοχόν ή Ιερουσαλήμ όνομάσθη και πόλις ή άγία.

Ητο 12 Απριλίου Μεγάλη Τρίτη έτε συγκεκινήμενοι και συντετριμμένοι μετά της συζύγου μου εκ τών άλλεπαλλήλων συγκινήσεων τών προσκυννημάτων του Παναγίου Τάφου, ήρρομήθη το Έσπερινόν της Προημεριαμένης εν τῷ παρεκκλησίῳ του φρικτού Γολγοθάς.

Είς μοναχός ρασοφόρος, άσιανής, εν βαθείς συντηρή και κατανύζει άνεγίνωσκε το Προσκιμάν. Ητο ό Φώτιος Μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως.

Εκ του Πατριάρχου μας είδοποιούσιν, ότι αι άμαξαι άναμένουσιν ήμας εις την θύραν του Αγίου Στεφάνου, ότι ήτο καιρός να άναχωρήσωμεν μεταβαίνοντες εις έτερον προσκύνημα, εις έτερον συγκίνησιν, κλονίζουσαν

Οι περί τόν Διάδοχον έφεζαν τας στρατιωτικάς του κινήσεις. Αλλ' ή Μακρής άνήρσε με δύναμιν και θαυμαστήν τέχνην τα φληγαήματα τών Διοδωκιδών. Τis δέν άνέγινωσκεν την καλήτην του, την έμσταθείσαν εις τό «**Μεταπρός**», τῷ άριστεύοντι τούτο κατά φρασιν και στρατηγικήν μεγαλοφυΐαν; Η έπίκρισις του κατά της στρατιωτικής διατάξεως τών περί τόν Διάδοχον θα μείνη κειμήλιον άνεκτίμητον εν τῇ στρατιωτική ιστορίᾳ. Θα έπαρθεσθῇ, δε την παράδοσιν, καθ' ήν ή Ρωμεική ή ευνόχος Ρωμεική γεννά στρατηγούς με έμμετον στρατηγικήν μεγαλοφυΐαν.

Τοιούτος εν αναγκαρίᾳ ή στρατηγός Μακρής, τόν έπαινον άπέλασεν ή Ελλάς και προσέπεψαν εις τόν τάφον μετά συμπαισίας και θλίψεως οι συγγενείς, θα σέβοντο δε οι μεταγενέστεροι οι μελετώντες την έκαικταστήν πατρίδα, έντός της όποιας έζησε και έθρασε.

Η Κραυγή έσπευτεν εν δάκρυ πένου επί τῷ θανάτῳ πολυτίμου φίλου και θαυμαστοῦ πατριώτου.

μικρὸν τῇ ήλικίᾳ διαρρηχθέντα Ζαχαρίαν.

Τα αὐτά μέρη υπαθυμίζουσι τόν τρυλόν έπιτιμώμενον όπως σιωπήσῃ, αὐτόν δέ επιμάλλον φωνάζοντα. 'Ιησοῦ, οὐκ Δαβὶδ, εὐεχόν με.

Τρίτομον επί ποδός επί της κόλης της Μονής και σπεύδοντες εις την Μονήν του Αγίου Γεωργίου και έκείθεν βλέπομεν τό πρώτον διά μέσου πυκνής ανά τας βρύχας ρευστήσεως καλῶν καί χόρτου, τόν άγιον και ερμότερον ποταμόν του κόσμου ρέοντα εν ροῇ ραλά και ένβάλλοντα εν θυμῷ εύως είπειν, εις την Νεκράν Θάλασσαν όπως αἰσινε έκεί εις τό θεῖον και τήν πίστιν αυτής θάψῃ τόν νεκρόν άνθρωπον της άμαρτίας.

— Ο Ιορδάνης. — Αί άναμνήσεις του. — Τά επί τῇ θέα αὐτοῦ έξεγερόμενα αίσθηματα.

Είς άνέκφραστον τό συναίσθημα της ψυχῆς, όπως έξεγείρει ή θέα του ποταμοῦ τούτου! Η θέα του Ιορδάνη έξεγείρει τας άγιωτέρας σκέψεις, τας ιερωτέρας άναμνήσεις και τας λαμπρότερας σελίδας της καθόλου Ιστορίας. Ο ιερὸς και άγιος ποταμός ότος, μέγας εν τῇ Π. Δ. διασχίζόμενος διά της μηλιότης του Π. Ι. και θαλασίων την λέπρον του Γεζι, καθίσταται, και τοι μικρός, ή παμμέγιστος ποταμός του κόσμου διά της εν αὐτῷ βαπτίσεως του Κυρίου, διά της έκτοτε έπισκέψεως μυριάδων λαῶν της οφθαλμοῦ διά πάντων τών αἰώνων και της έκαικτερωθῆν τούτου κατασκευήσεως άγιῶν άναχωρητῶν, προσημνούντων τόν θάνατον παρά τας έρήμους άχλίας ταύτης ή ν' άποθάνουσιν εις τας μαλακάς στρωμάς και τας θωπέας τών φιλάτων αὐτῶν συγγενῶν.

Προχωροῦμεν ένανόν, κυλιόμενης της άμάξης ήμῶν επί της άργιλλώδους έρήμμου, ακολουθούντες πάντοτε τας έλικοειδεις διευθύνσεις του μεγάλου τούτου κυρίου της έρήμους, όπως προερχόμενος εκ τῶν πηγῶν Γόρ και Δάν, εις οὐ Ιορδάνης χύνεται τό πρώτον εις την λίμνην Γενισσαρέτ, την άλλως και Τιβεριάδος Θάλασσαν καλουμένην και εξ ής πάλιν έξέρχόμενος έξβάλλει εις την Νεκράν Θάλασσαν.

Ζητούμεν να προσεγγίσωμεν την Μονήν του Προδρόμου και τόν τόπον, όπου ή άρχαιοτατή παράδοσις τίθησιν ότι έκατίσθη ό Κόριος, όπου εν άρρήτῳ μεγαλοπρεπείᾳ τελείται κατ' αὐτήν ήμέραν τῶν Θεοφανίων ό Μέγας Άγισμός και όπου βαπτίζονται οι προσκυνηταί. Ο Ηλίας, γινώσκων την δύσιν αὐτοῦ, εξέστηεν ήμιν τας τελευταίας αὐτοῦ άκτίνας.

αἰτίνας χρυσίζουσαι την παροχλίαν έκάστησιν και τὰ δένδρα, υπενηθύμουν ήμιν την όραν του δεικνύον εν τῷ Παραδείσῳ, καθ' ήν ό Θεός και Πατήρ έφώνασε τῷ φρικτῶν έκαινον «**Αδάμ, Αδάμ, πού εί;**» Η όρα, ή γνώσις της Ιστορίας της πτώσεως, ή ανάγκη της ελευθερίας του μέλλοντος λυτρωτοῦ, ή ένσάρκωσις του Κυρίου εν Ναζαρετ και ή γέννησις εν Βηθλεέμ, ή βάπτισις εν Ιορδάνη και ή εν αὐτῷ θλάσις τῶν άοράτων κεφαλῶν τῶν

σμένων, απέναντι της Ναυπλιακής στάσεως με την επί Λαπαθιώτου ενέργειαν της εξουσίας. Η κοινωνία τίποτε δεν εγνωρίζε και τίποτε δεν υπωπτεύετο.

Διατί η θορυβώδης ενέργεια, η θορυβωδέστερα σύλληψις ενός αξιωματικού και άλλων υπαξιωματικών;

Αν επρόκειτο περί αδικήματος αντιπειθαρχικού ή επιδεικνυτικού θόρυβος απέναντι πρὸς ἡθικὴν ἐλάβην τῆς ἐξουσίας. Ἐρρίψαν αὐτὴν ἡ ἰδίᾳ τὸ σπέρμα τῆς συνωμοτικῆς ἰδέας, ἐνῶ οὐδὲς τὴν ἐσκέπτετο καὶ μόνον εὐρίσκειτο ἐν τῇ φαντασίᾳ τῆς ἀρχῆς. Ἀλλ' αἱ Κυβερνήσεις δὲν ἐνεργοῦν διὰ τῆς φαντασίας. Αἱ Κυβερνήσεις βαδίζουν μετ' ἐπιφυλακῆς. Βεβαίως δὲν περιμένουν νὰ ἀνδρωθῇ τὸ σπέρμα. Καταδιώκουν καὶ αὐτὸ τὸ ἐμβρυον ἀλλ' ἐμβρυον. Ὅχι φαντάσματα τὰ ὁποῖα δημιουργεῖ ὁ φόβος, ἡ ὑπόψια, ἡ δειλία. Ἡ καταδίωξις τῶν φαντασμάτων ἀπέδῃ πάντοτε πρὸς ἐλάβην ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τὰ πλάττουν καὶ τὰ πιστεύουν ὡς ὄντα πραγματικά.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΙΑΣ

ΔΙΑΤΙ ΕΠΕΣΕΝ Η ΕΛΛΑΣ;

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΙΑΣ

ΚΓ'.

Τὸ πρωτόκολλον τῶν Παρισίων. — Ὁ Βουλγαρὸς ὑπὲρ τοῦ πολέμου. — Ὁ Βασιλεὺς ὑπὲρ τῆς ὑπογραφῆς. — Διατί δὲν ἀπέπειθεν ἐγκαιρῶς τὸ Ὑπουργεῖον Βουλγαρίας. — Ὑπουργεῖον Ζαΐμα. — Διατί δὲν ἐδωκέναι τὸν Κομμουνιστὸν. — Ἀποκαλύψεις Σκίερ. — Ὅροι τῆς Ρωσικῆς προέβας. — Κριτικὴ τῆς «Κραυγῆς». — Ὁργανωσὶς τοῦ δόλου καὶ τοῦ σπασμοῦ. — Ἐκκλήσις τοῦ Τύπου. — Ἐπιτροπὴ Ἐθνικοῦ Σκόλου. — Ἀδιαφορία τῆς ἐπιόχου. — Ἐλλάδος. — Περιόδια τοῦ Βασιλέως. — Μία προσφώνησις ἐν Κιάτῳ. — Πῶς γεννᾶται ἡ 13 Αὐγούστου. — Ποία θὰ εἴναι ἡ ἐπερχομένη.

Τὸ πρωτόκολλον τῶν Παρισίων ἐκόμισεν εἰς τὸν Ἑλληνικὴν Κυβερνήτην ὁ Γάλλος Κόμης Βαλκόνης ἑξ ὀνόματος τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας, Ρωσίας, Ἰταλίας, Ἀυστρίας καὶ Πρωσίας. Ἀλλὰ τὸ Ὑπουργεῖον Βουλγαρίας ἠρηγνῆται νὰ τὸ ἀποδεχθῇ.

Ἦθελε τὸν πόλεμον. Ὁ Βασιλεὺς ἦτο κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Βλέπετε τὰς μεταπτώσεις τῶν φρονιμάτων.

Ἦλθε μὲ πρόγραμμα εἰρηνοποιῶν, τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς παρατάσεως τοῦ Κοινοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν πολεμικῶν παρασκευῶν. Τὴν 28ην Νοεμβρίου ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἐνώπιον τῆς Βουλῆς μετὰ διόσχεσιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Βασιλέως, κηρύσσεται ὑπὲρ τοῦ πολέμου χάριν τῆς τιμῆς καὶ τῶν Ἑθνικῶν συμφερόντων.

Καθ' ὅσον τὸν μῆνα Δεκεμβρίου καθ' ὃν ἐπαρτίσθη ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀνατολὴ διὰ τῆς διακοπῆς τῶν διπλωματικῶν σχέσεων καὶ

τοῦκ. Λαπαθιώτου τὸ ἐπείσοδιον ἦτο ἀπλούστατον καὶ ἡδύνατο ἡ Κυβερνητικὴ ἐνέργεια νὰ τὸ λύσῃ χωρὶς νὰ τὸ ἀναγκάσῃ εἰς τὸ ὕψος εἰς τὸ ὅποιον ἡ κοινωνία ἐνόμισεν, ὅτι εὐρίσκειτο. Τὴν ὠφελήθη ἡ ἐξουσία μὲ τὴν σύλληψιν τοῦ Τρικυπῆ μετὰ τὴν καταδίωξιν τοῦ Λομβάρδου διὰ τὰ περὶ Δημοκρατίας δῆθεν λαχθέντα; Παρεβίασε μόνον τὴν περὶ ἐλευθερίας τοῦ λόγου καὶ τῆς ἀσουλίας τοῦ βουλευτικοῦ βήματος διάταξιν τοῦ Συντάγματος χωρὶς οὐδεμίαν νὰ ἀρυσθῇ ὠφέλειαν τινα, ἀλλὰ μάλλον ζήτησαν ἡθικῆν. Καὶ τότε ἡ φαντασία ἐδῆγε καὶ ἐπλάττε δημοκρατίας. Ἡ φαντασία κατηγόρει χωρὶς καὶ νὰ τὰ πιστεύοιτε αὐτὸ τὸ Ὑπουργεῖον, τὸ ὁποῖον εἰσέγαγε χωρὶς νὰ θέλῃ τὴν περὶ ἀποδοκιμασίας πρότασιν εἰς τὴν Βουλὴν.

Ὁ κ. Βενιζέλος πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ἔμφιν του, ὅτι θὰ ἴδῃ πολλάκις τὴν φαντασίαν ὁδηγοῦσαν εἰς ἐνεργείας ἐπιζημιώσεως εἰς τὴν πολιτείαν χωρὶς νὰ ὠφελοῦν καὶ τοὺς ἐλπίοντες τὰ φαντάσματα.

ἀποχρῶν εἰς τὴν διατήρησίν του. Αἱ πλειοψηφαὶ προποιοῦνται πολιτικὴν σύμφωνον πρὸς τὸ ἔθνικόν συμφέρον. Ὅταν αὐταὶ δημιουργοῦν κινδύνους καὶ μάλιστα τὸσον προδήλους, τὰ βασιλικά προνόμια εἶνε προωριζόμενα νὰ ἀναγκασθῶν ἐν τῇ ἐξόχῳ συγκινητικῇ ταύτῃ ἀκολουθίᾳ τῶν μεγάλων ὤρων τοῦ Ἐσπερινοῦ καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ, ποίημα ἑνὸς τῶν σοφωτέρων Πατριαρχῶν καὶ Πατέρων τῆς ἡμετέρας Ἑκκλησίας Σωφρονίου τοῦ Ἐλληνιστῆ ἐν καθαρῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ περὶ τὸ 640, συγγράφοντος τοὺς Θεοὺς τοὺτους ὕμνους, οὗς βεβαίως κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦναι τὸ πλῆθος, τὸ εἰς τὰς ἐκβάς τοῦ Ἰορδάνου σπρέον;

Τὴν προσέδοκα ὁ Βασιλεὺς ἐκ τῆς διατηρήσεως τοῦ Ὑπουργείου;

Τὸ Ὑπουργεῖον Κοινοῦδούρου μὲ ὅλην τὴν συμπαγὴν καὶ ἰσχυρὴν πλειοψηφίαν του ἀπεπέμφθη, διότι μετέχον αὐτοῦ ὁ Λομβάρδος καὶ ὁ Γρίβας, ὡς μὴ εἰδιεὶ, τοῦλάχιστον κατὰ τὸ προσήκον. Ἐνῶ ἡ πολιτικὴ κατάστασις ἦτο ὁμαλὴ καὶ ἡ Ἑλλάς καὶ τὸ ἐμπόριον δὲν διέτρεχον κινδύνους. Διατί διετήρουν τὸ Ὑπουργεῖον Βουλγαρίας καὶ δὲν τοῦ ὑπεδίδουν τὴν ὁδὸν τῆς παραίτησεως;

Τοῦτο εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ μυστήρια τὰ ὁποῖα παρουσιάζει ἡ συνταγματικὴ διαχείρισις τοῦ Βασιλέως Γεωργίου.

Μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Βουλγαρίου ἐκλήθη ὁ Κοινοῦδούρος, ὅστις ἠρηγνῆται νὰ ἀνέλθῃ τὴν ἀρχὴν. Διότι, ὡς ἔλεγε, κηρύξας τὴν πολιτικὴν τὸν πολεμικὴν παρασκευῶν, δὲν ἐθεόρει ἀξιοπρεπὲς δι' αὐτὸν καὶ τὸ κόμμα του νὰ ἀποδεχθῇ τὸ πρωτόκολλον τῆς εἰρήνης.

Ὁ Σάνιερ ὁμοῦς ὁ Ἄγγλος ἐξ Ἀθηνῶν ἀνταποκριτὴς προβαίνει εἰς μερικάς ἀποκαλύψεις ἐκ πρὸς τὴν ἀγορὴν τοῦ Κοινοῦδούρου. Ὁ Ἄγγλος παριστᾷ τὸν ἐν Ἀθῆναις πρέσβιν τῆς Ρωσίας ὡς ἀναβιβάζοντα καὶ καταβιβάζοντα τὰ Ἑλληνικά Ὑπουργεῖα. Ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ Ρωσικὴ πρεσβεία ὑπέσχετο εἰς τὸν Κοινοῦδούρον τὴν πρωθυπουργίαν, ἀν παρὲς τοῦ ὅρους τινος, οὗς ἡ Ρωσικὴ διπλωματία ἐδεώρει συμφερόντας εἰς αὐτήν. Ἄλλως θὰ τοῦ διέφευγεν ἡ ἀρχή.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς ὑπὲρ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ πρωτοκόλλου.

Ὁ Βουλγαρὸς συνεπὶς παρητήθη.

Ἀλλὰ τὸ πρωτόκολλον δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ ἀναγνώρισις ὁρῶν γενικῶν τοῦ δικαίου, τὰς ὁποίας οὐδὲν Κράτος ἡδύνατο νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ καὶ νὰ ἀδεύσῃ. Διατί ἡ Κυβερνήσις Βουλγαρίας δὲν τὰς παρεδέχετο; Ἠδύνατο νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν ἰσχύϊν τοῦ δικαίου καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν Δυνάμεων; Ἀν ἀπὸ τῆς πρώτης Δεκεμβρίου ἀντὶ νὰ συζητοῦν περὶ ἀπραγματοποιήτων δανείων καὶ πλεον ἀπραγματοποιήτων παρασκευῶν καὶ ἀνεγνώριζον τὴν δύναμιν τῶν πραγμάτων, ὡς σκέπτονται οἱ ἠθελῆς πολιτικοὶ ἄνδρες, δὲν θὰ ἐπὶ ἡχοῦ τοῦ δικαίου τῶν σχέσεων, δὲν θὰ ἀπληροῦντο τὰς ἐλπίδας.

Ἐπὶ τῆς ἐκ τῶν ἐκθέσεων τῶν ξένων ἀντιπροσώπων πρὸς τὰς Κυβερνήσεις τῶν διαλευκανθῇ τὸ μυστήριον τοῦ τῆς προταθείσης συνθηκολογήσεως μεταξὺ τοῦ Κοινοῦδούρου καὶ τῆς Ρωσικῆς πρεσβείας. Ἀλλ' ἡ «Κραυγὴ» ἔχει ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦτον μίαν σκέψιν.

Ἀνέφερε προηγουμένως μίαν ἀγόρευσιν τοῦ Κοινοῦδούρου τῆς 21 Νοεμβρίου κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἀποπομπῆς του ἐκ τοῦ Ὑπουργείου. Ἐν τῇ ἀγορεύσει ἐκείνῃ ὁ Κοινοῦδούρος δὲν ἀνέφερε πλεον τὴν Ἑλληνοσλαβικὴν ἀδελφότητα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐστήριξε τὴν πολεμικὴν πολιτικὴν του κατὰ τὸν Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον τοῦ 1867,

Πολλοὶ παρέστησαν σήμερον ἐν τῇ τελεσίᾳ τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ.

Πόσοι ὅμως τούτων, ἠρῶνθ' ἂν τὴν ἔσω ἀναγέννησιν καὶ τὴν ἔσω χαρὰν καὶ ἀναρίστητον εὐτυχίαν; Ποία Θεοὶ ποίησι, ποῖαι Θεοὶ ἀλγίσται δὲν ὑπάρχουσι ἐν τῇ ἐξόχῳ συγκινητικῇ ταύτῃ ἀκολουθίᾳ τῶν μεγάλων ὤρων τοῦ Ἐσπερινοῦ καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ, ποίημα ἑνὸς τῶν σοφωτέρων Πατριαρχῶν καὶ Πατέρων τῆς ἡμετέρας Ἑκκλησίας Σωφρονίου τοῦ Ἐλληνιστῆ ἐν καθαρῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ περὶ τὸ 640, συγγράφοντος τοὺς Θεοὺς τοὺτους ὕμνους, οὗς βεβαίως κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦναι τὸ πλῆθος, τὸ εἰς τὰς ἐκβάς τοῦ Ἰορδάνου σπρέον;

Ποία λυρικὴ ποίησις, τίνος συγγραφῆς, καὶ τίνος αἰῶνος δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν ἐξοίσιν εὐχὴν ταύτην, «Τριάς ὑπερούσια», ἐν ᾗ ἐν ἐκδόσει ἀναπτύσσεται τῆς ἡμέρας ἡμετέρας.

«Σήμερον ὁ ἄδικτος ἦλθεν ἀνέστη καὶ ὁ κόσμος τὸ ἐπὶ Κυρίου καταγάρζεται, σήμερον ἡ Σελήνη λαμπραῖς αἰῶσι ἀκτῖσι τὸ κόσμον συνεκλαμπρύνεται. Σήμερον οἱ φωτισθεῖς ἀστέρες τῇ γαῖᾳ τῆς λαμπρῆς τὴν αἰκαυμένην καλωπίζουσιν. Σήμερον οἱ νεφέλαι ὑπὸ δικαιοσύνης, τῇ ἀνθρωπότητι οὐρανίθεν ἀρραβύβουν. Σήμερον τὰ ἄνω τοὺς κάτω συνεσπάζει, καὶ τὰ κάτω τοὺς ἄνω συνουλεῖ».

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ

23 Ἰανουαρίου 1911 — ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ — Ἐπιφύλαξις 11

ΜΙ ΔΥΟ ΒΕΑΤΡΙΚΑΙ

ὑπὸ ANTON GIUGLIO BARRILI

(Μετάφρασις Β. Μ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ)

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ III

— Ὅ,τι εἶνε ἡ δύναμις τοῦ προηγουμένου

Ἡ Δύναμις Βεατρίκη εἶχε λάβει τὸν θάνατον τοῦ δὲν Χριστοῦ Κολόν, προσημειωμένον παρ' αὐτὸν τὸν εἶπε προσφέρει. Ἦτο μακαρὶστὸς ἀνταρχικός, ἡ ὡραία μακαρὶστὴ δὲ Μόνα καὶ δικαίως τὸ εἶχε ὑπομνήσει αὐτῇ ἡ ἰδία, ὅτι τὸ κίμα τῶν Μπαρδολίλλας ἔβρεν ἐντὸς τῶν φλεβῶν αὐτῆς. Ὅπως ἄντι ἄλλων προσημίων, εἶχε κατὰ τῆς αὐτῆς, καὶ τὸν συμπαρέσχετο πρὸς τὸ πικρὸν τῶν ὁρῶν, οὐκ ὀλίγον περὶ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ, οὐτὲ περὶ ἐκείνου ὅπου αὐτὴ θὰ ἔκρινε δι' αὐτὴν, ἀλλὰ πεπεισμένη ὅτι ἄνευ τῆς ἐν αὐτῇ μίαν προστάτιτα θεοῦ. Ἡ μακαρὶστὴ δὲ Μόνα κατεῖχε μίαν τῶν κλειδῶν τῆς καρδίας τῆς Βεατρίκης. Ἀλλὰ τὴν ἄλλην, ἀλλοιόμενον, τὴν ἄλλην κλειδὸν κατεῖχε ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ἀβίλας, ὁ δὲν Φερνάνδος δὲ Τολαδέρρα, ὁ πνευματικὸς τῆς, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἡρώου καὶ καλοῦ δὲν Σουάν Πιέρξ δὲ Μαρτσίνια εἰς τὸ μυστήριον τῆς Ραβίδας, παρὰ τὴν παραίτησιν τῆς Πάλου.

Εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ πικροῦ καὶ κινούμενου ἡρώου διὰ μίαν εὐρείαν ἀτραπὸν, ἥτις ἐκρίνετο συγκινητικῶς μετὰ τῶν κλειδῶν, καὶ ὠδήγει πρὸς ἐν ἄριστον ἐρείπιον. Ὑπῆρχε λοιπὸν ἐκεῖ σωρὸς τῆς, εἰς τὴν ἔκρινε τῆς ἀτραπῆς ἐκείνης, καὶ μίαν καλὴν πρόσταξιν διὰ νὰ μεταβῶν εἰς τὸν σωρὸν ἐκείνον τῶν ἐρείπιων, ἀπαρακρυνε τὸ θλίμμα τῶν περιέργων. Ὁραῖται μόνον εἰς καρυκμῆν ἐν τῇ γλῶσῃ, πῶς ἀρέσκει εἰς τὰ ἐρωτικά ζεῦγη. Ἀλλὰ ἐνταῦθα τίποτε ἐκ τούτων. ὁ δὲν Χριστοῦ δὲν εἶχε νὰ εἴπῃ λόγους τρυφερούς· ἀλλὰ τὴν ζωὴν του, τὴν μικρὴν βίαν του, νὰ διηγήθῃ εἰς τὴν Μακαρὶσιν δὲ Μόνα.

— Ὁ βίος μου, — εἶπεν οὗτος πρόχματι, ἔξωθεν ἑνὸς ἀναστεναγμῶν τοῦ στήθους. — δύναται νὰ εἴναι πολὺ μακρὸς περιγραφόμενος, πᾶρα πολὺ μακρὸς δι' ἑνὸς θραύον περίπτου καὶ δύναται νὰ συμπεριληφθῇ εἰς ὀλίγας λέξεις.

— Ὡς προηγουμένως πάντοτε νὰ τὸν ἀκούσω κατὰ πολλοὺς περιπτώσεις — ἀπήντησεν ἡ δὲν Βεατρίκη, γελῶσα. — Ἀλλ' ἂν τοῦτο σὰς τρομάξῃ διηγήθῃ εἰς ἑνὸς μόνον περίπτου, ἀλλὰ μακρὸν. Καὶ διὰ νὰ ἀρτίσωμεν, πῶς ἐγεννήθη;

— Εἰς τὴν Γενέσιν, κυρία, εἰς τὴν Γενέσιν, πόλιν ἐνδοχόν, δημοκρατικὴν, ἥτις ὑπῆρχε μεγάλη ἐπὶ καιρὸν καὶ ἐλευθερία, κυρία ἐκείνη, ἀλλ' αἱ διγύονται τῶν πολιτῶν τῆς τὴν παρὰ τὴν εἰρήνην τῶν ξένων. Δούκας τοῦ Μιλάνου καὶ Βασίλειος τῆς Γαλλίας δὲν τὴν ἀφῆκαν ἐκ τῆς δημοκρατίας εἰμὴ τὸ ὄνομα καὶ τὰ προνόμια. Ὅσον ἀφῆκεν ἐμὴ ἐγεννήθην τῇ 1446 εἰμαι τεσσαράκοντα δύο ἐτῶν, κυρία.

— Ἀλήθεια; δὲν φάνηκε.

— Δὲν φάνηκε; Ἦτοτε τὰς τριὰς μου. Ἦσαν ἐνθάδε, καὶ τώρα...

— Ἦσαν μαζὶ τοῦ κόμης τῆς Βιλλαρράγκας, τοῦ εὐγενεῖς ἐξαδέλφου μου, — εἶπεν ἡ μακαρὶστὴ δὲ Μόνα, — καὶ εἰς ἡλικίαν τριάντων

τὰ ἐτῶν τοῦ ἔγενεναι λευκαὶ ὡς τὸ ἄνθος τοῦ κρίνου.

— Καὶ αἱ ἰδίαι μου ἐπίσης κυρία, ἐλευκάνθησαν εἰς τὰς τριὰς μου, εἰς Ἀνδρόνικον, ἐνθα μετέβην διὰ νὰ ζήσω, μετὰ τὸς περιπλανήσεις ἐπὶ τοῦ πάλαιους.

— Παρακαλῶ, μὴ υπερηφῆταις τριάκοντα ἐτῶν! — ἀνέκραξεν ἡ μακαρὶστὴ. — Ἡ Ἀνδρόνικος θὰ ἔλθῃ μετὰ τὸν καιρὸν τῆς! πρέπει νὰ ἀρτίσῃς ἐξ ἀρχῆς. Οἱ γονεῖς σε;

— Ἀνδρῶπι τοῦ λαοῦ, κυρία. Ἡ μήτηρ μου Σουσάννα φοντανταρόστα, ἦτο ταπεινὴ καταγωγῆς κατήγετο ἐκ χωριῶν τινος τῆς κοιλάδος τοῦ Βεζυγῶν, παρὰ τὴν γενέτειράν μου πόλιν. Πρὶν νὰ σὰς εἴπω καὶ τὸ ὄνομα τοῦ χωριῶν ἐκείνου; Εἶναι τὸ Κουέτσι, μία σωλεὶ ἱερῶν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς κρημνοῦ. Ὁ πατὴρ μου ἦλθεν ἐκ Κουέντου, ἄλλο χωρίον οὐ μακρὸν τῆς Γενέσας καὶ οἱ πρόγονοί τοῦ ἐλέγοντο Τερραρόστα. Ἐξ ἑνὸς οἴκου τῶν Ἀπενίνων μακ. Εἰμὲθα ἤδη ἐπὶ τινος γενεᾶς ὕψινται καὶ ἔμποροι ὑπαρμάτων καὶ ἐγὼ μείσω τῶν ὑπαρμάτων ἐγεννήθην. Ὁ Δομίνκος Καλόμβος, ὁ πατὴρ σου, ἔσπε δι' ἐμὲ ἐκτός τῶν ἄλλων καὶ τινὰ φιλοδοξίαν ἠθέλησε, νὰ σπουδάζω φιλοσοφίαν, τὴν γραμματικὴν καὶ ἀριθμητικὴν, παρ' ἐνὸς γυναικῶν τοῦ οἴκου πενήτην σχολεῖον, ἀλλὰ καλόν. Πᾶν ὅτι ἐγὼ γνωρίζω, καὶ αὐτὰ τὰ ὀλίγα λατινικά, τὰ ὁποῖα με βοηθοῦν νὰ ἐννοῶ τὰς Ἀγίας Γραφάς, τὸ μίαν Βιβλίον τῆς

παραγορίας, τὰ ὁποῖα εἰς τὸν γένοντα διδάσκαλόν μου τῆς οἰκίας τῆς Παδίας.

— Παδία! δὲν εἶναι μία πόλις;

— Ναι, καὶ τὸν εὐγενεστέρων τῆς Ἰταλίας. Ἀλλὰ καλεῖται ἐπίσης Παδία καὶ μία πόλις τῆς Γενέσας, σπῆδον ἄνευ τῆς εἰσόδου τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς μου.

— Ἦνῶσα... ἐξοικονομήσατε.

— Μικρὸς, ἠκούσθηκα τὸν πατέρα μου, ὅστις εἶχε μεταβῆαι τὴν κατοικίαν σου καὶ τὴν τέγγην σου ἐκ Γενέσας, εἰς Σαδόνην, πόλιν καὶ αὐτὴν παραθαλασσίαν, τριάντα γιλιόμετρα πρὸς δυσμὰς τῆς Γενέσας. Παρέμεινα ἐκεῖ μέχρι τῶν δέκα τισσάρων ἐτῶν, εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν ἐπεδόθη εἰς τὴν τέγγην τῆς κατωπλίας. Κατ' ἐξῆς δὲν ἔλαμον παρὰ τὰς εἰς τὴν πόλιν, μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀρρικής, δι' ἧρα τὰ ὁποῖα ἐργάζοντο εἰς τὸν πατέρα μου, ἀλλὰ σὺν καὶ ὁδὸν ἐπὶ πέραν, πρὸς τὴν Καταλάναν, εἰς τὴν Ἀλμαρίαν, καὶ πέραν τοῦ στενοῦ τῆς Γιβραλτάρ, ἐκστράτευον τὴν Εὐρώπην ἀνὰ τὸ μεσημβρινὸν πλάγος, μέχρι τῶν λιμένων τῆς Φλάνδρας. Ἀ! ἡ θάλασσα, ἡ θάλασσα, ὡς κυρία, ἔχει δι' ἡμᾶς, τὰ τέκνα τῆς Λιγυρίας, ἔλξει τὰς ἀρχάς.

— Εἶναι ἄριστος ἡ θάλασσα! — Ἀνέκραξεν ἡ μακαρὶστὴ.

— Ὅχι, δὲν εἶναι ἄριστος, κυρία, εἶναι ἐνίστα τρομακτὴ ἐνίστα σκληρὰ, ἀλλοτε γλυκύπληγος, ἀλλὰ πάντοτε μεγαλοπρεπὴς, μεγάλη, ὑπερβολή. Καὶ πόση εὐδοχία ἐκ τῶν θυτῶν αὐτῆς! πόσα σωτὴ καλοῦσαι, ἐκ τῶν μακρῶν ὁριζώντων αὐτῆς! Σὺς ἤδη ἐννοεῖς, κυρία, ὅτι ἐγὼ δὲν παρεδόθην εἰς τὴν θάλασσαν μόνον ἐκ συμφερόντος; ὁ ἔωας ἀγνοεῖ λόγους ὑπολογισμοῦ παρεδόθην ἐκ τῆς θάλασσης ἐξ ἔρωτος πρὸς αὐτήν, διὰ νὰ ζήσω ἢ νὰ ἀποθάνω μετ' αὐτοῦ. Καὶ ἐπολέμησα, ἐπὶ τῶν γαλῶν τοῦ Ρενάτου δ' Ἀνζίου, ὅταν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰωάννης ἐκινεῖτο διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Νεαπόλεως, ὅπως ἀνακτήσει τὸ βασίλειον ἐκείνου. Ἀργότερον εἰς τὰ ὕδατα τῆς Πορτογαλλίας, ἐπὶ τῶν γενουηναίων γαλῶν, ἐπολέμησα, κατὰ τῶν ἐνοτικῶν γαλῶν Ὀλιβερός, πόλεμος κατ' ἀδελφῶν! Ἰδὼν πάντες ἡμᾶς εἰμὲθα τὰ τέκνα τῆς ἐποχῆς μακρῆς, οἱ δοῦλοι καὶ τὰ ὄργανα τῶν θυμῶν αὐτῆς, ἀληθεῖς μάστιγες τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ αὐτὴ ὑπῆρχε ἐπὶ πολλὰ ἐτῶν ἡ ζωὴ μου! μὴ ζωὴ τὴν ὁποῖαν μετὰ δυσχερῆς ἀρηγοῦμαι, καίτοι ὅλα εὐρίσκονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ πνεύματος.

— Σὺς ἐννοεῖς... εἶπεν ἡ μακαρὶστὴ δὲ Μόνα.

Πῶς ἦλθεν νὰ συμπεριβῇ καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἰς ὅλα τὰ γράμματα τῆς νεότητος σου. Σὺς ὑπῆρχες ἄνδρες, δὲν Χριστοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Α. Σ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Στὸ ἀλθροειδὸν νοικοκυρεζὸν συγκεντρώνεται καθ' ἐκάστην ὥρα τὰ εἶδη τὰ ἀπαραίτητα, διὰ τὰς ἀνάγκας, διὰ τὸν στολισμὸν, διὰ τὰς συμπληρώσεις, ἐνὸς νοικοκυρεζομένου σπητιοῦ.

Ἀλλὰ καὶ δὲν εἶναι μόνον ὁ πλοῦτος, ἡ ποικιλία, ἡ χρησμοδότης τῶν εἰδῶν τοῦ ΜΕΝΑΖΕΡ. ποῦ

τὸ συνιστοῦν, εἶναι καὶ ἡ ἐφθηνεῖα, ἑνὸς συστατικῶν καταγώνιστον.

τῶν ὁ ΜΕΝΑΖΕΡ δὲν εἶναι διὰ τὰς Πάτρεις μόνον ἀλλὰ καὶ δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

μοναδικόν. ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΜΑΙΖΩΝΟΣ — ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

δρακόντων, πρὸς δ' ἐπὶ τούτοις ἡ ἀπὸ πικρῶν εὐσεβῆς ἐπιθυμία νὰ ἐμβαπτισθῇ εἰς τὰ θεῖα τούτου νάματα, ταῦτα πάντα καθίσταν με ἄνδρα Χριστιανὸν ὑπερτέρου παντὸς ἄλλου Χριστιανοῦ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Τὰ πάντα συγκίνησιν, τὰ πάντα μελέτη, τὰ πάντα θεῖα πόνησι, τὰ πάντα ἀγία, τὰ πάντα ἐμυλόντα, τὰ πάντα ρητορεύοντα, τὰ πάντα προκαλοῦντα δάκρυα, τὰ πάντα διδάσκοντα, οἱ Χριστιανὸς πρέπει νὰ ᾤμαινται καὶ ἀγίως, ὡς ἀμειψτοὶ καὶ ἅγιος ἦν ὁ θεὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἱδρυτῆς, ὃς σκοπὸν τοῦ βίου ἡμῶν ἔθετο ὅπως γίνωμεν τέλειος ὡς ὁ Πατὴρ αὐτοῦ τέλειος ἐστίν. «Ὁ! ὅπως διδάσκαλός, ὦ! τελειότης ἡ θεικὴ ἀναπλάσεως!

Τέλειος ὁ σκόληξ, ὁ γήινος ἄνθρωπος, ὡς ὁ Δημιουργὸς αὐτοῦ, καὶ τέλειος οὐκ κατὰ τὴν ὕλην, ἀλλὰ κατὰ τὸ πνεῦμα, ἀπὸ ἄλλως ἐκπλασθῆναι καὶ εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ πλάσαντος Πλάστο.

— **Ἡ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ἐμβάπτεις ἡμῶν**

Καὶ τέλος ἰδοὺ ἡμεῖς, ἀπὸ τοῦ Γολγοθᾶ τὴν πρώην εἰς τὸν Ἰορδάνην τὴν ἐσπέραν. Καὶ ἐν ριπῇ οὐρανόθεν ὡς διὰ θεοῦ μαγνήτου εὐρέθημεν ἐντὸς τῶν θείων ὑδάτων, τρεῖς ἀναδύσεις καὶ τρεῖς καταδύσεις εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θείου λουτροῦ τῆς Πεντηκοστής ποιήσαντες.

Οὐδεμίαν στιγμὴν τοῦ βίου μου ἠσθάνην τόσο ἄγαν, τόσο ἱερὰν, τόσο πλήρη εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας· συγκίνησιν, ὅσον τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀναβαίνων ἀπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ ἀγιοτάτου πάντων τῶν ποταμῶν τοῦ κόσμου χωρὶς νὰ θέλω ἡρῆσα ἀπαγγέλλων «Μακάριοι οἱ ἀφένθησαν αἱ ἀνομίαι καὶ οἱ ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι· μακάριοι ἄνθρωποι οὐ μὴ λογιζέσθαι Κύριος ἁμαρτίαν, καὶ θαυμάσιον ἐξ ἱερᾶς συγκινήσεως, παρεκάλουν τὸν Κύριον ὅπως μὲ ἀξιώσῃ ἀναμάρτητον εἶ δύνατον, νὰ διανύσω τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς προσηκούσης ταύτης ζωῆς.

Βλέπων δὲ τοὺς περὶ ἐμὲ τοὺς ἡγάπων ἀνεκφράστως περιπαθῶς φέρων δ' ἐν τῷ νῷ ἐνώπιόν μου καὶ τοὺς ἐχθρούς μου, συνεχώρουν καὶ κατεφίλουν αὐτοὺς καὶ ἐπεθύμουν, εἰ δυνατόν, τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ οὗτοι νὰ ἦσαν ἐκεῖ παρόντες βέβαιος ὢν, ὅτι ἡ καρδιά των θὰ ἐπληροῦτο ἀγάπης· καὶ χάριτος, ἀγαλότητος; καὶ Χριστιανικῆς ἀνδρακείας.

«Ὁ! μάργον νάμα τοῦ Ἰορδάνου!

«Ὁ! μάργος ἔρημος!

«Ὁ! ἱστορικὸν μυστήριον, περὶ τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὁποίου σφάλλονται πᾶσαι αἱ ἱστορικαὶ εἰρεῖαι τῶν Πανεπιστημίων τοῦ κόσμου!

— **Εἰς τὴν μονὴν τοῦ Προδρόμου**

Μετὰ τὴν ἀνάβασιν ἡμῶν ἐκ τῶν ὑδάτων τοῦ Ἰορδάνου καὶ ἀπὸ ἧδον ἦδον ὁ οὐρανὸς εἶχεν ἐκτείνει ὑπεράνω τῆς ἀπεράντου ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου τὸν ἀστροφωγῆν αὐτοῦ ὅλον, διηυθύνθημεν εἰς τὴν

ἱερὰν Μονὴν τοῦ τιμίου Προδρόμου. Τὸ βαθὺ τῆς νυκτὸς σκότος καὶ τὴν βαθεῖαν τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου σιγὴν αἰφνης διακόπτουσιν οἱ κώδωνες καὶ τὰ φῶτα τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Προδρόμου. Εἰσελθὼν ἦδον ἐξωθεν ταύτης. Νέα πρόσωπα, νέοι μοναχοί, νέοι δεξιῶσεις, νέοι ἱερεῖς συγκινήσεις!

Ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ ἡκούσαμεν ἦδον τὴν ἀγρυπνίαν τῆς Μεγάλης Τρίτης καὶ βαθὺ συνεκλόνισα τὰς καρδίας τῆς καρδίας ἡμῶν ἡ ὁμολογία τῆς πράξεως τῆς γυναικὸς ἁμαρτωλῆς, ἥς διὰ μυσιστὴν φωνὴν κηρυττομένου τοῦ Εὐαγγελίου, ὅχι πλέον εἰς τὸ κλεινὸν καὶ ἱστορῶμεν «Ἄστυ, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν χώραν τῶν ἱερῶν γεγονότων, ἡκούσαμεν λαλοῦμενον εἰς μνημόσυνον αὐτῆς καὶ ὁ αὐτὴ ἐποίησεν εἰς τὸν ἡμέτερον Ἰησοῦν.

Περὶ μέσσα νύκτας, ἐν ἡ περίε φῶσις ἐνομήτο καὶ μόνον τὸ ρεῖθρον ἡκολούθει τὸν ροὴν τοῦ καὶ κατὰκοποι οἱ ἱερεῖς προσκυνητὰ ἀνεπαύοντο ἐκ τοῦ κόπου τῆς ἡμέρας καὶ διὰ τὴν εὐδοκίαν τῆς αὐριον, ἡμεῖς μόνον ἐξαλλοὶ ἐκ τῆς ἀγίας συγκινήσεως καὶ χαρᾶς καὶ τῇ συντελευτῇ ἐξῆς μελέτας καὶ σκέψεως:

«12 πρὸς 13 Ἀπριλίου 1905 μεσονύκτιον.

Εὐρίσκειμαι εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Προδρόμου. Πρὸ πέντε περὶ τοῦ ὅρου ἔδειξι σὴν εἰς τὰ ἱερὰ ταῦτα νάματα. Ἀναβὰς ἀπὸ τῶν ὑδάτων ἀνέβλεπον εἰς τὸν οὐρανόν, οὐτοῦτος διηνεώχθη καὶ φωνὴ ἡκούσθη λέγουσα: «Ὁτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ ἠδρόκησα» καὶ βλέπων πρὸς τὰ ἄνω ἐβλεπον τὴν μικρὰν ἄρκτον μὲ τὸν ὥριον πολικὸν καὶ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ «Ὡρίωνος».

«Ὡ Ἰησοῦ μου! Ἐδῶ λοιπὸν εὐαγγελισθῇ, ἐδῶ ἐγένετο ἡ μακρὰ ἐκείνη μετὰ τοῦ Προδρόμου συζητήσεως «Οὐκ εἰμὶ ἄγιος οὐδὲ τὸν ἱμάντα των ὑποδημάτων σου λύσαι»; Ἐδῶ λοιπὸν, Πλαστοργέ μου, ἐβαπτίσθη, συντρίψας τὰς κάρδας τῶν δρακόντων: «Ὡ πόσον συγκινητικόν! «Ὡ πόσον ὡραῖον! «Ὡ πόσον θείως τρυφερόν!

Ἀσκητικὸς ἱερεὺς ἐκ τῆς Μονῆς ταύτης τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἀνέγνω τὰ τροπάρια, τὸν Ἀπόστολον καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Μεγάλου Ἀγίου καὶ ἡγάσσα τὰ ὕδατα καὶ λέμβος ἐλθοῦσα πλησίον μᾶς ὑπέδειξε τὸ βάθος καὶ πῶς εἶδε ἡμᾶς βαπτισθῆναι.

Ἐξεδούμην καὶ ὁ νοῦς μου εἶχε σταματήσει ἐξ ἱερᾶς συγκινήσεως.

Ἐτελεῖτο ἐν ἐμοὶ ἡ ἐσωτερικὴ θεῖα λατρεία, ἥτις ἐστὶν ἄριστος πάσης ἐπιγείου φροντίδος καὶ πάσης βιωτικῆς μερίμνης.

Ἀφνης εὐρέθημεν εἰς τὸ ὕδωρ! Ὁλόθ, ἀλλὰ θαρμῶν, ὅλον ἀλλὰ τὸσον διακρῆ πῶσιν τὴν διάνοιαν, ὅλον, ἀλλὰ τὸσον ἄγιον!

Δὲν ἡρεσθῆναι εἰς τὴν ἀπλήν καταδύσιν. Τρεῖς καὶ τὴν κεφαλὴν μου ἔβαψα, ἐπιθυμῶν ὅπως θάψω καὶ τὰ ἄνθρωπον, ἐν ἐγὼ αὐτὸς ἀπεχθάνομαι.

Εὐλόγησον, Κύριε, τὸν μετὰ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰορδάνου νέον βίον μου.

Εὐλόγησον, Κύριε, τὴν νέαν περιόδον τῆς ζωῆς μου καὶ ἀξιώσων με ἐκ τῶν ναμάτων τούτων καθαρὸν πρὸς σὲ εἰσελθεῖν, πρὸς σὲ καθαρὸν ἀναβῆναι καὶ πρὸς σὲ καταντῆσαι.

Ἠλθον εἰς τὴν Μονὴν. Ἦτο 8 τῆς νυκτὸς. Ἐκτύπησεν ὁ κώδων, ἀντήχησεν ἡ ἐρημος καὶ ἐβόησεν ὁ Νυμφίος τῆς Μεγάλης Τρίτης μετὰ τοῦ τροπαρίου τῆς Κασσιανῆς, ἐπερὶ ἧσαν ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Πέτρος Δούδας ῥης τὸσον ὁρακίαντος συγκινητικὰ ἐν τάξει. Οὐδ' ἄνδρες ἐξαλλοὶ ἦδον ὑπεράνω τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου τοὺς ἀστέρας αὐτοῦ, μακρὰν ἐκείθεν ἡ Νεκρὰ Θάλασσα, ἐκείθεν ἡ Θάλασσα τῆς Τιβεριάδος καὶ ἀκόμη παρέκει ἡ Πελοπόννησος ἐν ᾧ ὁ Ἰορδάνης βαθεῖ καὶ ὁρμητικὸς ῥεῖ καὶ ἐξακολουθεῖ ῥέων πρὸς τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν. Ἐδῶ λοιπὸν ἐβλάσθη ἡ κάρδα τῶν δρακόντων; Τούτων τὸν ποταμὸν οἱ Βυζαντινοὶ ἀγιογράφοι ἀπεικονίζουσιν ὡς ἄνδρα περιφόρον πρὸς τὸν Ἰησοῦ θέλοντας νὰ ἀπεικονίσουν τοὺς λόγους τοῦ ψαλμοῦ. «Τὶ ἐστὶ σοὶ θάλασσα, ὅτι ἐφυγες καὶ σὺ Ἰορδάνη; ἐστράφη; εἰς τὰ ὀπίσω;»

— **Ἡ ἀπὸ τῆς ὁρητικῆς παρεχομένη**

Κλειὼ τὴν μελέτην ταύτην ἐροντοφῶν: Οὐδεμία ἡδονή, οὐδεμία τοῦ βίου ἀπλυσία, οὐδεμία ὁρακίαντος νὰ καταστήσῃ εὐτυχὴν ἄνθρωπον εἰμὶ μόνον ἡ πίστις ἐν τῇ θεοκειῇ αὐτοῦ.

Οὐδεὶς ἀντιλέγει ὅτι ἡ κοινωνία ἡμῶν, νοσεῖ. Ἐν ἐραχτάτω διατηρητικῇ, κατὰ τὸ λῆξον ἔτος, ἄνδρες ἐκ τῶν τῶν πρώτων φερόντων βία ἀπὸ λῆξον τοῦ κόσμου τούτου. Ὁ ἐξαπαιτὸν τοῦτο ἂν εἶχον πίστιν Θεοῦ, ἂν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν ἔξῃ ὁ Χριστὸς καὶ τὰ θεῖα αὐτοῦ ἐντάλματα:

Αὐτὸς ὁ θεὸς ἱδρυτὴς προλαβὼν εἶπεν ἡμῖν «ἐν τῷ κόσμῳ θλίβῃν ἔξετε, ἀλλὰ θρασεῖτε ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». Ποῦ εἶνε ἡ πίστις αὐτῶν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐνίκησε διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ τὸν κόσμον; Τρέχουσιν πάντες εἰς ἀπόκτησιν χρυσοῦ καὶ πλούτου, νομίζοντας ὅτι οὗτος εἶνε ἱκανὸς νὰ παρηγορήσῃ, νὰ ἐνισχύσῃ, καὶ νὰ προστατεύσῃ ἡμᾶς εἰς τὰ πικρὰ κῆματα τοῦ βίου. Οἱ ἀπάτη! Οἱ πλάνη Οἱ ψευδαῖες!

Τὴν ἀληθινὴν παρεχομένη, τὴν ἀληθινὴν ἐνίσχυσιν, καὶ ἀνακούφισιν δὲν δύναμεθα νὰ εὕρωμεν, εἰμὶ μόνον ἐν τῷ Θεῷ, ἐν μόνῃ τῇ Ὁρῇ σκεῖα ἡμῶν. Βαθεῖα γνώσις τῆς Ὁρητικῆς ποιῆς τῶν εὐτυχῶν, παντελὴς δὲ ἀγνωσία ἡ ἐπιπόλαιος γνώσις ἀποτελεῖ ἡμᾶς δυστυχῶς δι' ἑλὸν τοῦ βίου, ὡς πλοῖτα ἀνεμαρῆστα ἐν μέσῳ τῶν φοβερῶν τρικυμιῶν τοῦ βίου διαπλέοντα.

Εἰμὶ εὐτυχῆς, εἰμὶ περίπτως, εἰμὶ ἐνδοξος. Ἡ Ὁρησκεία σοὶ λέγει: Μὴ στερήσῃς ἐπὶ τούτων, διότι ψευδὴς καὶ φαινομενικὴ ἡ ἀξία αὐτῶν. Εἰμὶ δυστυχῆς, εἰμὶ ἐγκαταλειμμένος, εἰμὶ ὁρῶν, ἀνευ γονέων καὶ φίλων. Ἡ Ὁρησκεία σοὶ λέγει, ὅτι πατέρα ἀληθὴ ἔχεις τὸν Θεόν, φίλον εἰλικρινῆ τὸν Ἰησοῦν «ἐγὼ δὲ εἶρηκα ὑμᾶς φίλους», οὐδεμία δὲ σωτηρία τοῦ ἐλπίσκειν ἐπὶ ἀργοντας, οὐδὲ ἀνθρώπων, ὧν μάταια βουλαὶ καὶ ἐρήκεροι.

ἀλλὰ τὴν Ἑλλάδα μόνον καὶ τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν. Ἡ ἀνάγκη τῶν πολεμικῶν παρασκευῶν ὑπεδιδυνάτω κατ' αὐτόν, ἐκ τοῦ αἰσθητικῆς τῆς ἐθνικότητος, τὸ ὅποιον κατέλαβε λαοὺς γείτονας μέχρι τότε ζώντας ἐν τῇ σπορίᾳ καὶ ἐν πολιτικῇ νεκρόσει, ἀλλ' ἡδὴ ἀνυπνισθέντας καὶ τείνοντας πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀναγέννησιν. Κατ' αὐτὸν τὸν λαὸν ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ προσέξῃ, διότι οἱ ἐχθροὶ τῆς δὲν εἶνε αἱ μεγάλαι Δυνάμεις, ἀλλ' οἱ γείτονες αὐτοὶ Λαοί.

Ὁ Κομμουνιστὴς προδίδωκε ἡνῶσι τοὺς Βουλγάρους, οἵτινες κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἶχον ἀποκτήσει τὴν ἐκκλησιαστικὴν τὴν ἡγεμονίαν διὰ τοῦ αἵματος τῆς Κρήτης, κατὰ τὸν τότε Ἰ. Πουρὸν τὸν Ἐξωτερικὸν Χ. Τρικούρη.

Ὁ Κομμουνιστὴς λοιπὸν ἀνέβη τὴν σημαίαν τῆς στρατιωτικῆς παρασκευῆς τῆς Ἑλλάδος οὐκ ἄλλος ἢ τὸν ἐνῶσι τῆς Κρήτης, ἀλλὰ κατὰ τῆς μελίσσης Βουλγαρίας.

Τοιοῦτον ὅμως πρόγραμμα ἔφερε τὴν Ἑλλάδα ἀντιμέτωπον, ὅχι πλέον πρὸς τοὺς Βουλγάρους, ἀλλὰ πρὸς τὴν Ρωσσίαν. Διότι ἡ Ρωσσία ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς ἀναστάσεως τῆς Βουλγαρίας φυλῆς πρὸς κατάνειν τῆς Ἑλληνικῆς. Ἠλπίεν ὅτι οἱ Βουλγαροί, λαὸς σλαβικός θὰ ἐχρησίσουν ὡς πρόσκοπος πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ἐγκαταστάσεώς της. Μόλις τὸν Μάϊον τοῦ 1867 εἶχε ἐπιτύχει τὸν ρωμάνιον τῆς Βουλγαρίας Ἐξουσίαν. Ἀλλὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ Κομμουνιστοῦ περὶ Ἑλλάδος παρασκευαζομένης συστηματικῶς κατὰ τῆς προσόδου τῆς Βουλγαρίας, ἀνέστη ἡ ἐδυσχέραιεν τὰς Ρωσσίας βίβλους. Ἡ Ρωσσία δὲν ἐφορεῖτο τὴν ὕλην δύναμιν τῆς Ἑλλάδος. Εφορεῖτο τὴν Ἑλληνικὴν ἰδέαν, τὴν ἀνάπτυξιν τῆς, τὴν ἀναστροφὴν τῆς ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ. Εφορεῖτο μὴ ἡ Ἑλλὰς ἀναστήσῃ, ὅτι ἡ πολιτικὴ τῆς δὲν εἶνε ἐν Κρήτῃ ἀλλ' ἐν Μακεδονίᾳ. Ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ἔξῃ τὸ πλέγμα διαρκῶς ἐστασιμῶν, ὅπως τὰς ἡθικὰς καὶ ὁλικὰς τῆς δυνάμεως τεταμμένας. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οἱ Ἕλληνες πολιτικοὶ οὐτε ἡνῶσαν, οὐτε ἔδιδον σημασίαν διὰ τὰς διενέξεις τῶν Βουλγάρων πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον. Οὐτε ἐπέδειξαν μερίμναν τινα διὰ τὸν Ἑλληνισμόν τῆς Μακεδονίας. Ἡ Ρωσσία ὑπέβαλε διηνεῶς τὴν ἀδιαφορίαν ταύτην διὰ πολιτικῆς ἐπιτηδεύσεως. Καὶ ἂν τις ἐν στιγμῇ ἐξάρσεως ἐθνικοῦ πατριωτισμοῦ ὑπεμνησθεῖ τὸν κίνδυνον τῆς Μακεδονίας διὰ τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Βουλγαρίας, ἐμυκτηρίζετο, ἂν ἦτο ἀφανής, παρηγοριζέτο, ἂν εἶχε ποῦν τινα ἡθικὴν δύναμιν ἡ κατεδιώκετο διὰ μίσους, ἂν ἦτο ἐπιφοβός.

Ὁ Κομμουνιστὴς ἂν ἐνεστερνίζετο τὴν ἐθνικὴν ἰδέαν καὶ ἐνέργει ἀνεξαρτήτως τῶν Ἀλλοτρίων τάσεων ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς βεβαίως ἦτο ὁ ἐπιφοβώτερος ἐχθρὸς τῆς ἐν Ἀθήναις Ρωσικῆς προπαγάνδας καὶ ὁ συστηματικώτερος ὁργανωτὴς τῆς ἐν Μακεδονίᾳ πνευματικῆς καὶ ἡθικῆς προσόδου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τοιοῦτον ἐχθρὸν ἦτο ἀνάγκη νὰ τὸν ἐκμηδενίσουν καὶ νὰ τὸν ἔχουν μακρὰν τῆς Κυβερνητικῆς δυνάμεως μέχρις οὗ ἐπανεβῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σλαβισμού. Καὶ τὸν ἀπέπεμψαν κατὰ Δεκέμβριον τὸν 67 καὶ διέβυσαν τὴν πλειοψηφίαν τοῦ διὰ ταμπούλων καὶ τὸν ἀπέλκυσαν ἐν Μεσογίᾳ καὶ τὸν ἐσώρυσαν στασιαστὴν ἐν Οὐτῶν καὶ τὸν ἐπολύωρυσαν ἐν Ζαγόρῃ.

Ἐπὶ Βουλγαρίᾳ οἱ διευθύνοντες τὴν πολιτικὴν ἐπολιτευσθῆσαν ἄλλως. Ἀπὸ τῆς 21ης Νοεμβρίου 1868 ὁ Χόρβατ ἀπέλειπε τὴν Σύρον διὰ θωρηκτῶν. Ἀπὸ τῆς 27ης Νοεμβρίου ἡ Τουρκία ἐπέδωκε τὸν τηλεγράφων τῆς. Κατ' ὅλον τὸν Δεκέμβριον ἡ βαλβίς τοῦ πολέμου ἠπείλει νὰ καταπέσῃ. Ὁλὴ ἡ Ἑλ-

λὰς ἦτο μετέωρος καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου. Ὁ Ἰανουάριος ἦνοιγε τὸ στάδιον τοῦ ἀπειλητικώτατον καὶ προσηγγεῖς συμφορᾶς. Καὶ ἐν τῷ Στάθμῳ ἐνήσθησαν τὴν προνομίαν τοῦ διὰ τὴν ἀποπομπὴν τοῦ Κομμουνιστοῦ πρὸ ἐνός ἔτους, διὰ τὴν Βουλγαρίαν ἄντι τὸ προνόμιον νὰ κοιμᾶται.

Ἀς συγκρίνομεν τὰς δύο ταύτας πολιτικὰς πράξεις, τὴν θεικὴν διὰ τὸν Κομμουνιστὴν, τὴν ἀντιτικτὴν διὰ τὸν Βουλγάρην, ὅς συγκρίνομεν τὰς δύο περιπτώσεις ἐπὶ τὰς ὁποίας ὁ Κομμουνιστὴς ἔπρεπε καὶ ὁ Βουλγαρὸς διητηρεῖτο καὶ ὅς ἐξήρουν τὸ φαινόμενον. Ἀς μὴ λάβωμεν ὅτι ὅταν τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ Σαίνερ Ἀς κρίνομεν μὲ μόνην τὴν λογικὴν.

Ἄλλος ὁ Ζαῖμς, ὅστις ἐβόησεν νὰ διαδύχῃ τὸν Βουλγάρην, δὲν ἦτο ἀρχηγὸς κόμματος, ἦτο ἄλλος βουλευτὴς. Ὁ Θ. Ζαῖμς μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Συνελεύσεως, δὲν ἐπέστη εἰς τὰς ἐλπίδας τοῦ 1865. Ἦτο μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐκτελέσεως. Μετὰ τὴν διάλυσιν αὐτοῦ ὁ Ζαῖμς ἐπέστη εἰς τὰς ἐλπίδας τοῦ 1868 τοῦ κ. Βουλγαρί. Ἐν τῇ Βουλῇ εἰσῆλθεν ὡς μονὰς σφδόν. Ὁ Κομμουνιστὴς καὶ τοὶ ἀποτυχῶν προσηγγεῖς διητήρει τριάντονα ὁλοῦ βουλευτᾶς ὁπαδοὺς καὶ αὐτοὶ ἀνέφαλοι ἐκράτουν τὴν κατὰ Βουλγαρίαν ἀντιπολιτευσιν. Ὁ κ. Ζαῖμς μόνον λόγῳ τῆς ἡθικῆς του ὑπεροχῆς συνεωρᾶτο μετὰ τὸν Κομμουνιστὴν. Διὰ τοῦτο ὅταν ἕνας βουλευτὴς συμπολιτευόμενος τοῦ Βουλγαρὸς ἠρώτησεν τὸν Κυβερνήτην Πατριάρχην ἀγορεύοντα σφοδρῶς κατὰ τῆς πολιτικῆς τοῦ Βουλγαρὸς ποῖος εἶνε ὁ ἀρχηγὸς σου; Ὁ Κομμουνιστὴς, ἀνέκταρ ἐνδοξῶς ὁ Κυβερνήτης.

Ὁ Κομμουνιστὴς ὅρα ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς μειοψηφίας καὶ εἰς αὐτὸν κοινοβουλευτικῶς ἀνέβη ἡ πρόσκλησις ὑπὸ τοῦ Στάθμου.

Διὰ δὲν προσεβλήθη; Διὰ προσεβλήθη ὁ κ. Ζαῖμς; Ὅταν ὁ Σαίνερ βεβαίως ὅτι ἡ Ρωσικὴ προπαγάνδα τῷ ὑπέσχετο τὴν πρωθυπουργίαν, ἂν παρεδέχετο ὅρους, τινες πρὸς τὸν πιστεύσωμεν, ἀφοῦ τὰ πράγματα αὐτὰ ἐπιβάλλουν νὰ τὸν πιστεύσωμεν.

Ἄλλὰ ποῖους ὅρους τῷ ἐπέβαλον; Ἡ «Κραυγὴ» ἐξ ὅσων ἐξέθεσεν, πιστεύει ὅτι ἐξήρτησαν ἀπὸ τὸν Κομμουνιστὴν νὰ ἀπαρνηθῇ τὸ πρόγραμμα τῆς 21ης Νοεμβρίου, ὅτι ὁ Σλαβισμὸς τῆς Μακεδονίας δὲν εἶνε ὁ ἐχθρὸς, ὅτι ἡ Μακεδονία εἰσέρχεται εἰς τὴν σφαῖραν τῆς Ρωσικῆς ἐνεργείας, ὅτι οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ γνωρίζουν, ὅτι εἶπεν ὁ Ἀποστόλος τῆς Ρωσσίας εἰς τὸν Βασίλεα Γεώργιον, ὅτι πρὸς τὴν μὲν ἐν Ἀθήναις καὶ πλέον οὐ, διὰ νὰ ἀπαρνηθῶν τοὺς Ἕλληνας καὶ νὰ διαδιδῶνται τὰ ἐθνικὰ των ἀσθητικὰ ὅς ἐξαντλοῦνται μὲ τοὺς Κρητικούς ἀγῶνας. Ἀλλὰ περὶ Μακεδονίας οὐτε κατὰ διάνοιαν, διότι δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ ἡ Ρωσσία ὡς τὸ εἶπεν εἰς τὸν Γάλλον στρατηγὸν Le Flô πρὸς τὸν ἐν Πετροῦπολὶ τὸ 1876.

Ἀνευ τῆς παραδοχῆς τοιούτων ὅρων ὁ Κομμουνιστὴς δὲν ἠδύνατο νὰ γείνῃ Πρωθυπουργός. Ποῖον τὸν τότε τὸ πρόγραμμα τῆς Ρωσσίας; Μία ἐκκλησιαστικὴ Βουλγαρία μεγάλη καὶ ὁλοκλήρης τῆς μίας πολιτικῆς Βουλγαρίας μεγάλῃ. Τὴν πρώτην ἐδημιούργησεν ἡ Κρήτη τὸ 1867. Τὴν δευτέραν ὁ Ρωσσοτουρκικὸς πόλεμος τῷ 1878 δηλαδὴ μετὰ μίαν δεκαετίαν. Ἀλλὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ Κομμουνιστοῦ, ὅταν ἡνῶσεν τὴν πολιτικὴν τῆς Ρωσσίας, ἦτο παρασκευὴ τῆς Ἑλλάδος οὐκ κατὰ τῆς Τουρκίας, ἀλλὰ κατὰ τοὺς γείτονες Λαοὺς, ὅπως σήμερον ἐν τῇ σκοτίᾳ θὰ ὑμῶν αὐτῶν γίγας τὸ παρόσθημα.

Τοιοῦτον πρόγραμμα ἵσχετο ἀντιμέτωπον πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Βαλκανικῆς προγράμμα τῆς

Ρωσσίας καὶ ὁ Κομμουνιστὴς ἔπρεπε νὰ καταπολεμήσῃ.

Ἰδοὺ πῶς τὰ γραφόμενα τοῦ Σαίνερ συμβιβάζονται μὲ τὰ πολιτικὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ Ζαῖμς ἀναλαβὼν τὴν Κυβερνήσιν ἐδήλωσεν εἰς τὰς Δυνάμεις τὴν ἀποδοχὴν τοῦ πρωτοκόλλου. Ὅταν δὲ ἐλθῇ καὶ ἐπισήμως ἡ Κρητικὴ ἐπανάστασις, ἐπανεληφθῆσαν δὲ καὶ αἱ σχέσεις τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Τουρκίας. Ὁ Ἕλληνας Λαὸς ἠσθάνθη τραῦμα ὁδυνηρὸν ὅτι τὸσον διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Κρητικοῦ ἀγῶνος, ὅσοι διὰ τὸ ἀλλοτρίον θέημα, τὸ ὅποιον ἐπαρουσίασεν ἡ Ἑλλὰς γυνὴ καὶ ἀειοθνήσκου.

Μία κοινὴ γενικὴ ἡκούσθη κατ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Στάτος καὶ Στόλος.

Οἱ Λιευθιντοὶ ὄλον τὸν Ἀθηναίων ἐφημερίδων ἐξέδωκαν κοινὴν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν ἐκκλησίαν περὶ ταχέστεως ὁργάνωσιν τῶν ἐθνικῶν δυναστειῶν κατὰ τὴν ἐξήρην καὶ μάλιστα κατὰ θάλασσαν.

Μία ἐπιτροπὴ ἐσηματίσθη πρὸς συλλογὴν ἐσόδων πρὸς σχηματισμὸν Ἑθνικοῦ στόλου.

Τὴν Ἐπιτροπὴν ἀπέτελλον μέλη ἐπὶ τῇ τῆς Ἀθηνῶν κοινότητι καὶ πρῶτος